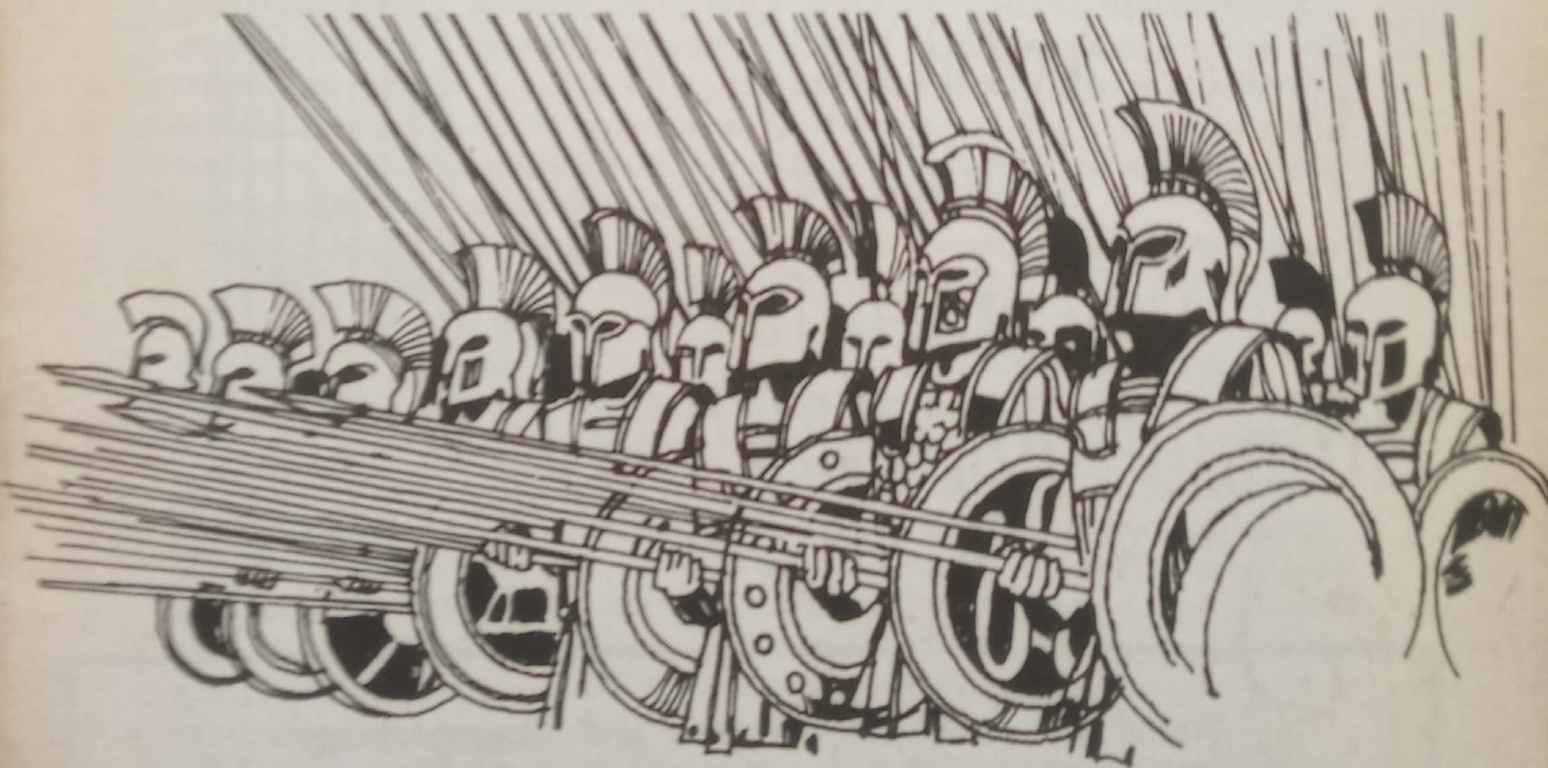


ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

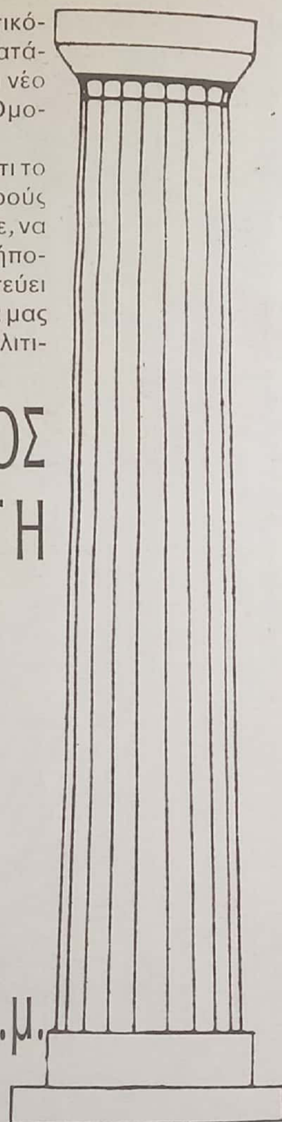
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ - Α.Τ. 12(25) - ΜΑΡΤΙΟΣ 1987



ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΜΑΣ Η ΓΗ

Η Χρυσή Αυγή δείχνοντας ενεργητικότητα και μαχητικότητα σε μια εποχή μοιρολατρισμού και ανευθυνότητας κατάφερε να επιβιώσει να εξελιχθεί και να δημιουργήσει ένα νέο μαχητικό πυρήνα, ένα Βιβλιοπωλείο, στην περιοχή της Ομονοίας.

Σε πείσμα όσων χαρακτήρισαν την κίνησή μας σαν κάτι το περιστασιακό και ανώριμο, σε πείσμα όσων κατά καιρούς προέβλεψαν το τέλος μας, εξακολουθούμε να υπάρχουμε, να δημιουργούμε και να ανελισόμαστε. Χρέος του οποιουδήποτε νιώθει την ιστορία δίπλα του, του οποιουδήποτε πιστεύει στο μέλλον, και στον αγώνα είναι να παρευρίσκεται δίπλα μας συνεχώς, και να δίνει τον αγώνα για την αισθητική και πολιτική αναγέννηση και για τη λαϊκή δικαιοσύνη!



ΖΗΤΩ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΖΗΤΩ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 ΟΜΟΝΟΙΑ

5ος ΟΡΟΦΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟ 4

ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ:

ΤΡΙΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ, ΣΑΒΒΑΤΟ 6-9 μ.μ.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος
Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 12 (25) — 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1987
Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 - Θεσ/νίκη 541 10



ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΔΗΘΕΝ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Στο προηγούμενο τεύχος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ δημοσιεύθηκε ένα σχόλιο - άρθρο σχετικό με την έκδοσή μας "ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ένα κίνημα της αριστεράς". Εξ' αφορμής ορισμένων αντιδράσεων, που υπήρξαν, γι' αυτό το άρθρο θεωρούμε απαραίτητο να κάνουμε κάποιες διευκρινήσεις. Κατ' αρχάς οι όροι δεξιά και αριστερά είναι όροι, που ο εθνικοσοσιαλισμός αρνείται γιατί είναι έννοιες πλασματικές, δημιουργήματα της Γαλλικής Επαναστάσεως. Η προέλευσή τους οφείλεται στο μέρος όπου καθόντουσαν οι δύο παρατάξεις της Γαλλικής εθνοσυνελεύσεως. ΄Ετσι οι μεν οπαδοί της κατεστημένης τάξεως καθόντουσαν στη δεξιά πλευρά, οι δε οπαδοί της παρατάξεως, που επιθυμούσε μια ριζική αλλαγή των πραγμάτων, καθόντουσαν εις το αριστερόν. Εξ' αφορμής αυτής της συγκεκριμένης διατάξεως της Γαλλικής εθνοσυνελεύσεως επεκράτησε εις την διεθνή πολιτική ορολογία η άποψη να θεωρείται και να αποκαλείται δεξιά μεν η παράταξη, που στηρίζει το κατεστημένο, αριστερά δε η παράταξη, που επιθυμεί μία επαναστατική αλλαγή των πραγμάτων. Επειδή δε ακριβώς τα μαρξιστικά κινήματα ήσαν αυτά, που από τις αρχές του αιώνα μέχρι τον Β΄ μεγάλο πόλεμο, ισχυρίζοντο ότι επιθυμούν μια επαναστατική αλλαγή, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και καθιερώθει, κακώς, να εννοείται κάθε κίνημα μαρξιστικό ως αριστερό. Σήμερα όμως, όπου ο μαρξισμός από τη μία και ο καπιταλισμός από την άλλη αποτελούν το μοναδικό κατεστημένο στον κόσμο, είναι προφανές, ότι με την δική τους λογική, ότι με την δική τους πολιτική ορολογία, η μοναδική δύναμη, που επιθυμεί και αγωνίζεται, για μια επαναστατική αλλαγή, αυτή που είναι δηλαδή η αριστερά των συγκεκριμένων πολιτικών περιστάσεων, αυτή η δύναμη είναι ο εθνικοσοσιαλισμός. Αυτά έλεγε το σχόλιο του περιοδικού μας, αυτά λέει το βιβλίο και όλα τα άλλα είναι εκ του πονηρού.

Πολλοί βεβαίως και σίγουρα με καλή πρόθεση σοκαρίστηκαν ακούγοντας απλώς και μόνο τον τίτλο: "ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ένα κίνημα της αριστεράς". Αυτό γιατί έχουν πεισθεί από την προπαγάνδα του εχθρού ότι η ιδέα μας, αποτελεί μια ακραία περίπτωση της δεξιάς πολιτικής. Αυτό έχουμε πει πολλές φορές και ξανατονίζουμε ότι είναι ένα μεγάλο ψέμα. Το να θεωρείται ο φασισμός, ο εθνικοσοσιαλισμός και τα άλλα συναφή κινήματα ως άκρα δεξιά, αποτελεί μια λύση ανάγκης της μαρξιστικής διαλεκτικής, που μην έχοντας άλλο τρόπο να τα ερμηνεύσει, τα χαρακτήρισε συλλήβδην ως άκρα δεξιά, ως την έσχατη, σύμφωνα με την αντιφυσική τους ψευδοϊδεολογία, επίθεση του κεφαλαίου κατά της εργατικής τάξεως. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα και εμείς οφείλουμε να διακηρύσσουμε, όπου και εάν βρισκόμαστε, ότι η Ιδέα του Εθνικοσοσιαλισμού δεν έχει ουδεμία σχέση με την δεξιά, όπως και με καμία οικονομική θεωρία, γιατί οικονομική θεωρία είναι η δεξιά, και αυτό γιατί ο εθνικοσοσιαλισμός είναι πάνω από όλα ιδέα και πραγματικότης Φυλετική με ένα σαφές πολιτιστικό όραμα, που δεν έχει να κάνει με νόμους παραγωγής και κατανάλωσης, που έχει να κάνει τόσο ο φιλελευθερισμός, όσο και ο μαρξισμός.

Αλλά για να επανέλθουμε στο θέμα μας πρέπει να λεχθεί ότι είναι τουλάχιστον αστείο να μας θεωρήσει κανείς φιλομαρξιστές. Αλλά δεν ξέρει κανείς, σήμερα όλα γίνονται. Αφού οι μπολσεβίκοι και οι σοσιαλιστάδες κατηγορούν τους δεξιούς σαν φασίστες και οι δεξιοί τους μπολσεβίκους σαν φασίστες, καιρός είναι να κατηγορήσουν και τους φασίστες σαν αριστερούς. ΄Οσο γι' αυτούς, που ακόμα αμφιβάλλουν για την πολιτική και ιδεολογική μας ταυτότητα μετά από όλες αυτές τις διευκρινήσεις, τους προτείνουμε στην επόμενη συγκέντρωση του Μητσοτάκη να φωνάξουν με

όλη τους τη δύναμη το γνωστό σύνθημα: "όχι στο μαύρο και στο κόκκινο φασισμό".

Για να πούμε όμως πέρα από αστεία και μερικές σοβαρές κουβέντες για τους κ.κ. φιλελεύθερους δεξιούς, δήθεν αντικομμουνιστές, δήθεν εθνικιστές και πολλά άλλα δήθεν: Ποιός κ.κ. έκανε τη Σοβιετική Ένωση υπερδύναμη; κάποιο κράτος φασιστικό ή μήπως η χώρα των ονείρων κάθε φιλελεύθερου δημοκράτη, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής; χωρίς την Αμερικάνικη βοήθεια, ακόμη και σήμερα, ο μπολσεβικισμός θα ήταν ένα τίποτα. Υποκριτικός λοιπόν και περιστασιακός είναι ο αντικομμουνισμός του φιλελευθερισμού και της καπιταλιστικής δεξιάς.

Ο μοναδικός εχθρός, που είχε και έχει ο μαρξισμός, ήταν και είναι ο εθνικοσοσιαλισμός. Το μαρτυρούν και το αποδεικνύουν οι χιλιάδες νεκροί των Ευρωπαίων εθελοντών των WAFFEN SS που έσπειραν με κόκκαλα και πότισαν με αίμα τις στέππες της Ασίας. Όσο για σας, τότε στέλνατε εφόδια, τανκς και όπλα στον πατερούλη Στάλιν. Μην μιλάτε λοιπόν για αντικομμουνισμό. Είσθε οι τελευταίοι, που έχετε αυτό το ηθικό δικαίωμα.

Το ότι πολεμούμε τον μαρξισμό, το ότι είμαστε ορκισμένοι εχθροί του μπολσεβικισμού, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι είμαστε δεξιοί. Ίσα, ίσα επειδή ακριβώς είμαστε αντιμαρξιστές, δεν είναι δυνατόν να είμαστε δεξιοί και αυτό γιατί μαρξισμός και δεξιά αποτελούν τις δύο όψεις του αυτού νομίσματος.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν αγωνιζόμαστε για τα συμφέροντα κανενός πλουτοκράτη, δεν αγωνιζόμαστε για την οικονομική ευημερία καμιάς τάξεως, αγωνιζόμαστε για την πατρίδα και την ιστορία της, απορρίπτοντας κάθε σχέση με το μίζερο σήμερα και τις πολιτικές αποχρώσεις του. Και αυτός ο αγώνας δεν έχει τέλος, γιατί είναι αυτός ο ίδιος ο αγώνας του ανθρώπου για μια ανώτερη ποιότητα. Και κάτι ακόμα για τους σημερινούς αντικομμουνιστές, οπαδούς της καπιταλιστικής δεξιάς. Σ' αυτούς, που είχαν το θράσος να μας αποκαλέσουν φιλομαρξιστές, σε όλους αυτούς, που πιστεύουν στη λογική του μαύρου και του κόκκινου φασισμού, σε όλους αυτούς αφιερώνεται η παρακάτω φωτογραφία, είναι μια φωτογραφία, που δείχνει την χειραψία των Αμερικανών με τους Ρώσους στα ερείπια της Ευρώπης, την ανταλλαγή συγχαρητηρίων του ΙΒΑΝ με τον ΤΖΩΝ πάνω από τις στάχτες της ρημαγμένης Ευρώπης του 1945.





Alfred Rosenberg

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΧΧ ΑΙΩΝΟΣ

Αυτά τα εξώφθαλμα κακώς κείμενα έφεραν βαθύτερες σκέψεις και μία σειρά από μεγάλους χαρακτήρες κοιτάζει, εξ αιτίας αυτών των πραγμάτων, πέρα από τις φλόγες της πυράς. Από την μια ο Αρχιεπίσκοπος του Arlés, Ludwig Allemand, ο οποίος με όλες τις δυνάμεις του (στην Σύνοδο της Βασιλείας) υπερασπίζεται τα δίκαια του συμβουλευτικού-συνοδικού συστήματος εναντίον της παπικής δικτατορίας. Από την άλλη ο γέρων σοφός-Ιάκωβος Λεφέβρ εργάζεται για την επιμόρφωση μιας ελεύθερης νεότερης γενεάς. Ο μαθητής του Μπρισοννέ συνεχίζει αυτήν την δραστηριότητα. Ο Βίλχελμ Φάρελ, ένας θερμοκέφαλος, εφορμά στην μάχη και πιο αργά γίνεται ηγέτης των μεταρρυθμιστών στο Νώϋενμπουργκ, το Λόζεν και την Γενεύη, κι ακόμη ο Καζόλι, ο Μίκαελ ντ' Αράντ ή και ο Λανγκέ, ο Βουργουνδός ευγενής, ο σοφός Μπεζά. Ξεχωρίζει, εν τούτοις, με ιδιαίτερο τρόπο ο γενναίος και φλογερός ευγενής του Αρτουά, μέσα από το τόσο πλήθος, δηλαδή ο Λουί ντε Μπερκέν. Ένας ευσεβής άνδρας γεμάτος ειλικρίνεια και οξύτητα πνεύματος, που όχι άδικα ονομάσθηκε ο γάλλος Ούλριχ Φον Χούτεν. Δίπλα του, ο απλός, πρώην λαναράς του Meaux, ο Ζαν Λεκλέρκ, που κήρυττε την επανάσταση κατά του Αντιχρίστου της Ρώμης, και που επέκρινε παρόμοια με τον Λούθηρο, τα διατάγματά του, στις πύλες του Ντουόμο. Κι ακόμη ο θαρραλέος Πουβάν που αντίκρυσε τον θάνατο από μαρτύρια, ο Φραγκίσκος Λαμπέρ, ένας Φραγκισκανός και εκατό άλλοι που κήρυτταν την ελευθερία του Ευαγγελίου στα δάση, σε υγρές σπηλιές, όπως άλλοτε οι καλύτεροι των αρχαίων χριστιανών στις κατακόμβες της Ρώμης. Κι ακόμη προτού να κατακτήσει το κίνημα των Ουγενότων ολόκληρη την Γαλλία, βρίσκοντας προστασία υπό την ηγεσία και καθοδήγηση του Κονσέ και του μεγάλου Κολινιύ, ο ίδιος διωγμός που έλαβε χώρα στις γαλήνιες κοιλάδες των Άλπεων της Προβηγκίας, άρχισε σε ολόκληρη την χώρα. Ο Γενναίος Μπερκέν συνελήφθη και κατεδικάσθη σε απάρνηση, διάτρηση της γλώσσας με πυρωμένο σίδερο και κάτεργα. Όμως αυτός δεν απαρνείται και κάνει έκκληση στον Βασιλέα. Μάταια. Κατόπιν αυτού καίγεται στις 22 Απριλίου 1527. Από την πυρά επάνω συνέχισε να μιλάει στον λαό. Τα λόγια του σκεπάστηκαν από τα ουρλιαχτά των βοηθών του δημίου. Τον εφοβούντο ακόμη και νεκρόν. Όπως λένε ότι ο Νέρων φώτισε τους κήπους του με καιόμενους ανθρώπινους πυρσούς, έτσι και στον 16ο αιώνα μ.Χ., ο χριστιανικότατος Βασιλεύς παρελαύνει εν μεγάλη πομπή από τον Σαιν-Ζερμαίν Λ' Ωγκζερουά ως την Νότρ-Νταμ και από εκεί στο ανάκτορό του. Και στις πλατείες, που έπρεπε να διασχίσει στέκουν, ως στολίδια και προς δόξαν της Εκκλησίας, οι πυρές, όπου οι αμετακίνητοι αιρετικοί υφίστανται τον θάνατο μέσα στις φλόγες. 24 αιρετικοί θανατώθηκαν εκείνη την ημέρα στο Παρίσι. Άρχισε μάλιστα και μία φυγή των διωγμένων προς την Γερμανία, όπως μεταξύ άλλων ο Καλβίνος, ο Ρουσσέλ και ο Μαρό. Μόνο στο Στρασβούργο, ο Καλβίνος βρίσκει 1500 γάλλους πρόσφυγες και ιδρύει εκεί την πρώτη καλβινιστική κοινότητα. Βαρύτατα έδικτα (παπικά διατάγματα) με σκοπό τον διωγμό των αιρετικών ακολουθούν το ένα το άλλο μετά τα πρώτα γεγονότα. Στο Meaux (την πρώτη προτεσταντική κοινότητα στη Γαλλία), αιφνιδίασαν μία συγκέντρωση: 14 από τους συμμετέχοντες, αφού απέρριψαν την απάρνηση των πιστεύω τους, υπέστησαν τον διά πυράς θάνατο και πέθαναν υψώνοντας αμοιβαίες προσευχές.*

Την επαύριον ένας διδάκτωρ της θεολογίας της Σορβώνης «απέδειξε» ότι οι καμμένοι ζωντανοί κατεδικάσθησαν στην αιωνία κόλαση, γαι να προσθέσει: «Κι αν ερχόταν ένας άγγελος από τον ουρανό και ήθελε να μας διαβεβαιώσει για το αντίθετο, θα έπρεπε να τον κάνουμε να σωπάσει. Γιατί ο θεός δεν θα ήταν Θεός, αν δεν κατεδίκαζε στην αιωνία κόλαση». Όπως στο Meaux οι πυρές κάπνιζαν σ' ολόκληρη τη Γαλλία, αλλά ακόμη οι χρονικογράφοι μαρτυρουν το αδάμαστο θάρρος των καταδικαζομένων. Ο Ζαν Σαπό, οδηγηθείς από τους χασάπηδες στον τόπο του μαρτυρίου, αν και ήδη οι βασανιστές του είχαν σπάσει τα πόδια, εξακολούθησε να μαρτυρεί την πίστη του. Από φόβο αιρετικής μολύνσεως των παρισταμένων στραγγαλίσθηκε την

ίδια στιγμή... Μια και τέτοια γεγονότα επαναλαμβάνοντο λίγο-πολύ παντού, έγινε συνήθεια, προτού οδηγήσουν τους αμετανόητους αιρετικούς στην πυρά, να τους ξερριζώνουν τη γλώσσα... Ad majorem dei gloriam.

Η ιστορία γνωρίζει μεγάλο αριθμό αφηγήσεων αληθινών σχετικών με το θάρρος των αιρετικών στην πυρά, γνωρίζει όμως και μεταστροφές δικαστών. ΄Ετσι αναφέρει τον γενναίο ντυ Μπούργκ, ο οποίος, προετοιμασμένος, απεδέχθη και συνυπέγραψε την καταδίκη του εαυτού του σε θάνατο και στραγγαλίσθηκε. Και παρομοίως μεγάλος αριθμός ανδρών της παλαιάς Γαλλίας. Είναι μία μοναδική μεγάλη τραγωδία ηρωϊκού μαρτυρίου, που όμως γρήγορα μεταμορφώνεται, κατόπιν, σε μία τολμηρή, αλλά και έξυπνη επιθετικότητα, όταν οι καλύτεροι άνδρες της παλαιάς γαλλικής Αριστοκρατίας, ετέθησαν επί κεφαλής, ως «Ουγενότοι», των αγώνων για την ελευθερία της σκέψεως. Σε οκτώ αιματηρούς πολέμους, αυτός ο αγών εναντίον της Ρώμης διεξήχθη σε όλες τις περιοχές της Γαλλίας και αν και η διαμάχη για την Θεία Κοινωνία εμφανίζεται παντού ως ουσιαστικό πρόβλημα επί κεφαλής όλων των πνευματικών αντιθέσεων, στην πραγματικότητα αυτή ήταν το σύμβολο για μία περισσότερο βαθειά διαίρεση των πνευμάτων. Ο Κολινιού, όταν αργότερα, κατέκτησε την εξουσία, έδειξε την θεμελιώδη αντίληψή του, μέσω του γεγονότος ότι δεν ζήτησε μόνο για τον εαυτό του ελευθερία σκέψεως, αλλά την παρεχώρησε και στους καθολικούς του Σατιγιόν. Επειδή, παρά ταύτα, οι Ουγενότοι βρέθηκαν μπροστά σε καλοκαθορισμένες μορφές ζωής και οι εκπρόσωποι της Ρώμης αναζητούσαν απάντηση από αυτό το δογματικό θεμέλιο, δεν έμεινε άλλο να κάνουν οι Προτεστάντες, από το να σχηματίσουν βαθμηδόν και εκείνοι ένα αυστηρά καθορισμένο πρόγραμμα που «φυσικά», εφ' όσον ήταν ουσιωδώς αφύσικο, θα έφερε σε σύγκρουση μεταξύ των τα διάφορα προτεσταντικά κινήματα. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν, εν τούτοις, κάτι βαθύτερο: η αρχαιότατη γερμανική ιδέα της εσωτερικής ελευθερίας. Δόγμα και νέες μορφές κατέστησαν μονάχα σύμβολα που εγείροντο στο φόντο των δογμάτων της Ρώμης και ως προς αυτό είναι σημαντικό το ότι οι Ουγενότοι αντετέθησαν στην Λειτουργεία σφοδρότατα.

(Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος).

** Αν και ουδέποτε παρενέβημεν στο κείμενο του μεγάλου εθνικοσοσιαλιστού στοχαστού Α. Ρόζενμπεργκ, εδώ κρίνουμε πραγματικά αναγκαίο να σημειώσουμε το πού μπορεί να οδηγήσει, ακόμη και έναν διαπρεπέστατο εθνικοσοσιαλιστή ο υπερβολικός εθνικισμός, που σκοτίζει ακόμη και το φωτεινό πνεύμα του ανθρώπου που τόνισε όσο λίγοι την αντίθεση από τα πανάρχαια χρόνια Αρίου και Σημητικού πνεύματος. ΄Εφθασε πράγματι να βλέπει ακόμη και έναν τυπικό εκπρόσωπο Ιουδαϊκού τρόπου σκέψεως (αν και όχι Εβραίο), τον Καλβίνο, με συμπάθεια. ΄Εναν Καλβίνο που συνέλαβε και εκήρυξε το βλακωδέστερο θρησκευτικό δόγμα που φάνηκε στην Ευρώπη μας. Το δόγμα του απολύτου προορισμού. Φαντάσθηκε έναν φριχτό Ιεχωβά που καταδικάζει εκ των προτέρων του ανθρώπους σε αιώνιο παράδεισο ή κόλαση κατά το κέφι του, στερώντας στον άνθρωπο από ακόμη και ίχνος βουλήσεως.*

Πρέπει πάντως να τονίσουμε ότι αν και πράγματι η Μεταρρύθμισις είχε θετικά κίνητρα, όπως την ανάδειξη του γερμανικού πνεύματος και την κατανίκηση του σκοταδισμού της Εκκλησίας της Ρώμης, απέβη σε μεγίστη ζημία της Ανθρωπότητος, αφού κυριολεκτικά ανέσυρε την Π. Διαθήκη από την σκόνη και την ανέδειξε σε θρησκευτικό οδηγό των Ευρωπαίων. ΄Ανοιξε την πόρτα στην τελεία Εβραιοποίηση του Χριστιανισμού και διευκόλυνε αφάνταστα την Ιουδαιοποίηση της Αμερικής και ολόκληρου πλέον του σύγχρονου κόσμου, αφού προετοίμασε τα πνεύματα γενεών και γενεών Ευρωπαίων της καλύτερης ποιότητος (Αγγλοσαξόνων κυρίως), να δεχθούν ως θεόπεμπτες τις υλιστικές απδίες ενός ξένου προς αυτούς πνεύματος.



῞Ην γάρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ᾽ εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ᾽ ἔργῳ πάσης πρός πάσας τάς πόλεις ἀεί πόλεμον ἀκήρυκτον κατά φύσιν εἶναι.

ΠΛΑΤΩΝ



ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Ακόμα και ο Χριστιανισμός, διατηρώντας αρχικά υγιή ψύγματα, ώρισε τέσσαρες Ευαγγελιστές με πρόδηλα του προορισμού τους σύμβολα και συμπληρωματικά των ιδιοτήτων του ΄Οντος (πρβλ. συνθετικά της Σφιγγός: Λέων, Βους, Αετός, ΄Ανθρωπος), οι οποίοι πλαισιώνουν και «αφηγούνται» τον βίον και τα έργα του Ιησού.

Δεν πρόκειται βέβαια για κατ᾽ εξακολούθησιν σύμπτωση το ότι όλα τα συστήματα Αρχών ανάγουν τον τύπο και την ουσία τους στις τέσσαρες κεφαλές που συμποσούνται σε μία: Ακολουθώντας την παράδοση των Ερμητιστών παρατηρούμε να αποδίδεται υπερτάτη ισχύς εις την πέμπτην ουσία (ή πεμπτουσία - Ακάσα) που δεν είναι άλλη από τον γνωστόν μας Αιθέρα, εκ του οποίου τα λοιπά τέσσαρα στοιχεία απορρέουν (1).

Πράγματι λοιπόν, η εικόνα των Δελφών, είναι μία ζωντανή περίληψη του Αρίου κόσμου, ένας κατ᾽ εξοχήν ιερός τόπος, ένα «Κέντρον»

...΄Οταν ο Ζευς ηθέλησε να εύρη το κέντρον της Γης απέστειλε εκ των Ανατολικών και Δυτικών Εσχατιών της δύο αετούς, οι οποίοι, ιπτάμενοι αντιθέτως, συνηντήθησαν στους Δελφούς.

Εις το σημείον συναντήσεως των αετών, ετέθη ως σήμα ένας λίθος ο οποίος και καλείται ομφαλός της Γης.

Μέχρι του τρίτου ιερού πολέμου, υπήρχαν εκατέρωθεν του ομφαλού δύο χρυσοί αετοί, συλληθέντες από τους Φωκαείς και δια τούτο η Πυθία καλείται «πάρεδρος των χρυσών αετών» (Πίνδαρος).

Είναι σύνηθες σε πολλές εσωτερικές σχολές να χρησιμοποιείται ο όρος «ομφαλός» δια να σημάνει το «κέντρον του κόσμου» και είναι απόλυτα ανάλογος προς το «Μερού» (2) της Βεδδικής Ινδίας (3). ΄Εχει δε, παγκόσμιο συμβολισμό —ακόμη και εκτός της Αρίας παραδόσεως.

Ο ΄Ηλιος και οι ήρωές του βεβαίως λατρεύονται εις όλον τον κόσμον· δια τους Αρίους όμως, ο ΄Ηλιος αποτελεί ίσως το «Είδωλον»:

Ο Απόλλων, δεν είναι πλέον ο κατόπιν ξένης βουλήσεως και διαταγής μακράν του Ολύμπου Εξοριζόμενος Θεός, αλλά εκούσια κατερχόμενος.

Εις την υπερβορείαν εκείνη χώρα, την «πέραν Βορρά και πάγων εκτεινομένην» κατευθύνεται άπαξ του έτους και κατά την εαρινήν ισημερίαν επανέρχεται εις την νότιον κατοικίαν του. (Δήλον - Δελφούς).

Πριν τα τέλη του Φθινοπώρου έψαλλον οι ΄Ελληνες την αποδαμίαν του Θεού εις το προσφιλές του καταφύγιον (Θούλη) με ύμνους που παρουσίαζαν χαρακτήρα σοβαρό και θλιμμένο. Κατά δεν την επάνοδον της ωραίας εποχής, χαρούμενοι ήχοι αντηχούν εις την Δήλο και τους Δελφούς: ήσαν οι κλητικοί ύμνοι που ανακαλούσαν τον επί πολύ χρόνο απουσιάζοντα Θεό και εχαιρέτιζαν την επάνοδό του: —έλεγον ότι ο Απόλλων επανήρχετο εκ της Υπερβορείου χώρας επιβαίνων άρματος φερομένου δια μέσω αιθέρος από εξευγμένους κύκνους. Ο κύκνος είναι το σύμβολο της νέας εμφανίσεως και της νέας αποκαλύψεως του θεού - φωτός την οποίαν και εόρταζαν εις τους Δελφούς κατά τα Θεοφάνεια.

Ο κύκνος με το απαστράπτον πτέρωμα και την άσπιλη λευκότητα ήταν το φυσικό σύμβολο του λαμπρού και αγνού φωτός που εδίδετο στους ανθρώπους.

Εις τις Βέδες, ο κύκνος είναι το έμβλημα του ηλίου. Πρέπει να ενθυμηθούμε ότι και εις την Γερμανική μυθολογία ο ιππότης του Ηλίου Lohengrin απεσταλμένος με την θεία θέληση, και εκ μέρους των ιπποτών του Γκράαλ φέρεται ως επιβαίνων σχεδίας αγομένης επί των υδάτων υπό κύκνου.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

---

(1) Χωρίς να επεκταθούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες αναφέραμε την γνώμη του παλαιού συναγωνιστού και εκ των Πρώτων εις τας τάξεις, Dr. Leopold Engel: «Το κέντρο της Swastica, εικονιζόμενον επ᾽ αυτής συμ-

βολίζει τον μέγα μαγικό παράγοντα, την δύναμη της θαυματουργίας αλλά και το κλειδί της γνώσεως και της δυνάμεως. Είναι το σημείον αναφοράς, αλλά και ο μέγας διάμεσος.»

Η ομάδα της Θούλης, δια την σημαία, επέλεξε τα τρία παραδοσιακά πολεμικά χρώματα που είναι και τα χαρακτηριστικά του Μαγικού κύκλου, και της εκ του θανάτου Γεννήσεως: Μαύρο, λευκό και κόκκινο.

(2) Υποδεικνύομε εν προκειμένω την υπάρχουσα γλωσσική συγγένεια μεταξύ «Μερού» και «Μωρός». Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι εκάλουν την Μεγ. ΄Αρκτον —αστερισμόν του Μωρού.Ως πολικός ζυγός —βλ. 10ο τεύχος— ήτο εσωτερικά αντίστοιχος προς τον ζωδιακόν, ο οποίος είναι σημείον κρίσεως και δικαιοσύνης, και καθιστά κατανοητό ότι το όνομα τούτο εσήμαινε ύπατο πνευματικό κέντρο.

(3) Από τούδε και στο εξής, γίνεται συνεχής αναφορά στα ινδουιστικά κείμενα, δεδομένου ότι η Ινδία είναι η μόνη χώρα που εκράτησε ακεραία την Αρία παράδοση.

Για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, ο κυριώτερος εκφραστής ήτο η αρχαία Ελλάς, για την οποίαν με ένα περίεργο σκεπτικισμό λέγουν «μερικοί»: Η Ελλάς, είχε αποστολή Προμηθεϊκή» (!!...)



THULE GESELSCHAFT ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΘΟΥΛΗΣ

Η πρώτη, επίσημη εμφάνιση της Εταιρείας της Θούλης στην γνωστή της μορφή είναι την 21η Μαρτίου 1923 με την εξαγγελία της «αιώνιας επιστροφής» από τον Kárl Haushoffer.

Φαίνεται όμως ότι από ενωρίτερα προετοιμάζονταν το έδαφος για μία κοσμοθεωριακή οντότητα - ομάδα η οποία, έχοντας κάνει συγκομιδή του ηρωικού πνεύματος του 19ου αιώνος της Γερμανίας και έχοντας παράλληλα την επικοινωνία με την παράδοση, θα αποσκοπούσε:

I. Στην επαναφορά της Αρχικής Παραδόσεως και την κάθαρση του Αρίου κόσμου.

II. Στην αποφυγή της νοθείας με τα μη ΄Αρια στοιχεία.

III. Στην υπερίσχυση του Αρίου δένδρου και την δημιουργία ενός υπέρτατου επίγειου πολιτισμού.

Τον Ιανουάριο του 1905, εμφανίζεται στη Δρέσδη το «Τάγμα του Γερμανικού Διαφωτισμού» υπό την εποπτεία του Dr. Leopold Engel. Ομάδες από μέλη του εμφανίζονται (1912-14) με την προσονυμία «Τάγμα Πεφωτισμένων Γερμανών» έχοντας ως έμβλημα την Swastica και επιδιδόμενοι στην μελέτη και διάδοση της Αρίας παραδόσεως.

Στις 26 Ιανουαρίου 1914, ο K. Haushoffer, με την πλειοψηφία της ομάδος Hoerbigger, με πολλά μέλη από την Γερμανική θεοσοφική εταιρία (αποχωρησάντων λόγω θανάτου του Hartmaun), αρκετούς νεαρούς στρατιωτικούς και επιστήμονες ιδρύουν νέα Εταιρεία, με σκοπούς τους προαναφερθέντες, και πρακτικές εντονώτατα επηρρεασμένες από την Ινδουιστική Παράδοση. Ποιός ήταν όμως αυτός ο κ. Haushoffer; — Νεαρός κιόλας αξιωματικός στον στρατό, αποφασίζει να αρχίσει τις εξερευνήσεις για να συνεχίσει το έργο του Sven Hendin. Το 1903 αναχωρεί για το Θιβέτ, όπου και συναντά τον Γεώργιο Γκουρτζιεφ (1) με τόν οποίον συνεργάσθηκαν μέχρι το 1908. (Το 1907 - 08 στην Ιαπωνία. Στην αρχή ήταν μαθητευόμενος του Γκουρτζίεφ, στην συνέχεια όμως, απεδείχθη ικανώτατος βοηθός καί μετά αντικαταστάτης του.

Το 1910 διορίζεται στρατιωτικός ακόλουθος στην πρεσβεία του Τόκυο, όπου έρχεται σε επαφή με την παράδοση του Bushiudo. ΄Εχοντας μυηθεί στον λαμαϊσμό (Λάσσα) και στον ιαπωνικό κώδικα, επιστρέφει στην Γερμανία, μή μπορώνρτας να πείσει τον Γουλιέλμο, πώς ο σωστός άξονας συμμαχίας (άξονας της παραδώσεως) ήταν: Γερμανία - Αγγλία - Ιαπωνία.

Η αποστολή του πλέον στην Γερμανία ήταν ξεκάθαρη· Να χαράξη και (όσο γινόταν) να επιτηρήση τον δρόμο για την Μεγάλη Επιστροφή. Γνώστης όλων των ασκητικών τεχνικών της Ινδίας και του Θιβέτ με βαρύνουσες εμπειρίες από τον ευρύτερο χώρο της Ανατολής, αλλά βέβαια, κατέχων όλες τις Δυτικοευρωπαϊκές κλείδες ήταν έτοιμος για όλα. Φύσις πολυσχιδής: Στρατηγός, διπλωμάτης και πάνω απ' όλα μυστικιστής. Το 1919, ιδρύει την έδρα της Γεωπολιτικής στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, την οποία και δικαιωματικά καταλαμβάνει.Η έδρα πλέον, γίνεται το φυτώριο των μεγάλων της «Θούλης» και της Γερμανίας. Λίγο πριν από το τέλος του πολέμου είχε μυηθεί στην εταιρεία της Θούλης από τον αρχηγό της Paul Rohrbach. Η Θούλη, είχε πρωτοεμφανισθεί το 1912 σαν εκδοτική και μελετητική εταιρεία των παραδόσεων του Αρειανισμού. Από το 1919 όμως κατέστη ο ισχυρότερος πόλος κινήσεως του δυναμικού της Γερμανίας.

Ο Κ.Η. γίνεται πλέον εμψυχωτής της Thule Geselschaft που έχει σαν σκοπούς την δημιουργία μιας νέας Γερμανίας εδραιωμένης πάνω στην καθαρότητα του ΄Αριου δυναμικού της και της Παραδόσεως, ενώ, από την έδρα της Geopolitik αναπτύσσει και επεξεργάζεται το αρχαίο όνειρο των Αρίων: Drang nach Osten και εφαρμόζει γεωπολιτικές θέσεις επί των περιοχών των μεγάλων συμμαχιών του κόσμου.

Ο Κ. Η., φέρεται διεθνώς ως ο ιδρυτής και υπ' αριθ. 1 θιασώτης της Γεοπολιτικής.

Από τους προσεκτικώτερους μαθητές του Κ.Η., ήταν ο Rudolf Hess (25.4.1894) ένας φοβερά δυναμικός αλλά και εσωστρεφής άνθρωπος με σαφή έφεση προς την απόκρυφο γνώση· παράλληλα ήταν ιδιαίτερα ορμητικός(!) και διατεθειμένος για οποιοδήποτε βήμα. Ο **R.H.** είναι αναντίρρητα, η μεγάλη γέφυρα μεταξύ των μυστών της Ιδέας, και των ηρωικών εκείνων μαχητών που ζητούσαν εθνική και φυλετική υπερηφάνεια.

Μεγάλες φυσιογνωμίες της Ε.Θ. είναι και ο A. Rosenberg, συγγραφέας του εμπνευσμένου «Μύθου του 20ού αιώνος», ο μέγας Γερμανιστής Paul Rohrbach, και ο D. Eckart.

Ιδιαίτερα αισθητή ήταν η παρουσία του H. Goering (ήρωος του Α΄ Π.Π.) και κυρίου συνδέσμου της Ε.Θ. με το τάγμα του Edelweiss.

Τα μέλη της Εταιρείας της Θούλης προήρχοντο από' όλα ανεξαιρέτως τα κοινωνικά στρώματα. Η βασική προϋπόθεση για την ενσωμάτωση στην Ε.Θ., ήταν η φυλέτική καθαρότητα και το ήθος του δοκίμου.

Αξιόλογες δραστηριότητες είχαν προχωρήσει μέχρι το 1923: Μεταφορά της Ινδουιστικής παραδόσεως και παραλληλισμός της με τις λοιπές Ευρωπαϊκές θεωρίες, η έλξη στην επιφάνεια απείρων παραδοσιακών στοιχείων, η ομαδοποίηση και η καλλιέργειά τους.

Η κατ' αυτόν τον τρόπο δρώσα Ε.Θ. δεν ήταν ώριμη για πολιτικόν αγώνα. Απαιτείτο ένας γεφυροποιός με την πολιτική σκηνή και τις μεγάλες ομάδες του Γερμανικού λαού.

Απαιτείτο ένας αρχηγός πολιτικού αγώνα ο οποίος θα ήταν μύστης της πρωταρχικής παραδόσεως, του αίματος και της φυλής, μία φυσιογνωμία η οποία θα εξέφραζε την Ε.Θ. τόσο στις παραδοσιακές της θέσεις, όσο και στις πολιτικές.

Η επιλογή έγινε. Ο Adolf Hitler (20.4.89) είναι ο μέγας αρχηγός της φυλής. Το άστρο του, που αδιόρατα παρακολουθούσε την πορεία του Αρίου ρεύματος, έλαμψε, και από τότε, θα οριοθετήσει την παγκόσμιο ιστορία. Δεν ήταν μόνο ο πολιτικός αρχηγός και ο εσωτεριστής φιλόσοφος: ήταν η διαχρονική φυσιογνωμία, ο νομοθέτης και οδηγός.

Δεν ήταν μόνο ο μύστης του αίματος και της φυλής καί ο γεφυροποιός: ήταν ο παράκλητος...

Στερούμενος παντός πόρου, ο Α.Η. εξέπλησσε τους πάντες με την γοητεία, την ακτινοβολία και την ευγλωτία του.

Σε ελάχιστο χρόνο αφομοίωσε τις μελέτες του Κ.Η. και απερρόφησε κάθε σύγγραμμα παραδοσιακής σοφίας αξιοποιώντας το απόλυτα.

Μετά την αποτυχούσα εξέγερση της 9.11.23 εγκλείεται στην φυλακή, μαζί με τον Hess. Εκεί, συνέγραψε το Mein Kampf, που αποτελεί την εξωτερική σύνοψη της ομάδος της Θούλης. Παράλληλα, εμελέτησε πλείστα όσα συγγράμματα, τροφοδοτούμενος από τον

Κ.Η.

Μετά την αποφυλάκιση (14.12.24) έρχεται η συνεχής πολιτική άνοδος. Οι στελεχωτές της Ε.Θ., γίνονται και στελέχη στο NSDAP.

Η εμφάνιση του H. Himmler είναι ένας μεγάλος σταθμός στην ιστορία της φυλής. Ο Reichsfuhrer S.S. ονειρεύονταν πάντα να μορφώσει τις επερχόμενες γενεές με την πρωταρχική παράδοση να διατηρήσει το αλώβητό τους, δίνοντάς τους παράλληλα όλο τον απαιτούμενο ζωτικό χώρο και την υποδομή - εφόδιο.

Κύριος θεματοφύλακας του χώρου αυτού, τα S.S.

Η εκπαίδευσή τους ήταν στρατιωτική, πολιτική, επιστημονική, μυητική. Η επιστημονική + μυητική εκπαίδευσή τους, άρχισε μεταξύ των ετών 1935 - 36 σε μία σχολή, που έλαβε «κατόπιν» το όνομα Anenerbe.

Μεγάλοι Anatatas και Λάμα εδίδαξαν στην μυητική σχολή, καθώς επίσης καί οι πλέον εξέχουσες φυσιογνωμίες του πνευματικού χώρου της Γερμανίας.

Συνεχείς αναφορές του Γ. Γκουρτζίεφ και R. Guénon διαβάζονταν, ενώ μεταξύ των διδαξάντων, είναι ο D.T. Suzuki, και ο J. Evola.

Η Ε.Θ. είχε οπωσδήποτε την υψηλή εποπτεία της Anenerbe. Εις την Α. επεδιώκετο η τριπλή υγιεινή (ψυχής - πνεύματος- σώματος) η μελέτη των παραδόσεων και η έρευνα μέσα από τις ακτίνες της αρχικής παραδόσεως, συγκριτική μελέτη των διαφόρων παραδόσεων και σχολών (Κελτικής, Ινδουιστικής, Ταοϊσμού, Καμπάλα, κ.λπ.) μελέτη των φυσικών φαινομένων (ομοιότητες καταστάσεων, φυσικών οντοτήτων και σχέσεις), μαθηματικά, μουσική, και η εσωτερική Επιστήμη, εκαθαρισμένη από ορισμένα «ξένα είδη».

Τα εργαστήρια μηχανικής μηχανολογίας - ηλεκτρολογίας, υγιεινής - ιατρικής επεδίδοντο σε πειράματα, και προέβησαν σε ανακαλύψεις, για τα οποία όμως, ελάχιστα γνωρίζουμε.

΄Οσο περισσότερο αυξάνονταν η δύναμη του NSDAP, τόσο προσεκτικώτερη γίνεται η Ε.Θ. στην συλλογή μελών. Λέγεται ότι από το 1931, εισήλθαν συναγωνιστές από την Γαλλία, την Βρετανvία (συμπεριλαμβανομένου του O. Moseley), την Σουηδία, και δημιουργήθηκε (Δεκ. 31) σύνδεσμος με τους Δρυΐδιστές (2).

Η Anenerbe, έδινε παράλληλα, και σημαίνοντα στελέχη στην Ε.Θ. (P. Hauser, H. Turtner, κ.α.).

Η Εταιρεία της Θούλης εξακολουθεί να υπάρχει σήμερα απείραχτη από τις εξωτερικές συνθήκες και περιστάσεις.

Η φθορά την οποίαν ονειρεύτηκαν για τον ΄Αριο κόσμο οι εχθροί του, θα κατασπαράξει αυτούς πρώτα.

Η ΦΥΣΗ ΤΙΜΩΡΕΙ

Εμείς, τηρώντας τις αρχές εκείνων που πρωτοπάλαιψαν με τα τέρατα - κεφάλια της Λερναίας ΄Υδρας δεν αποδεχόμαστε αυτήν την κοινωνία και αυτή την τάξη πραγμάτων. Πιστοί στον όρκο μας, θα νικήσωμε.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

(1) Ο Γεώργιος Γκουρτζίεφ (Γεωργιάδης) — ΄Ελληνας μυστικιστής από την Αλεξανδρούπολη. ΄Ησκησε σοβαρώτατη επιρροή στους ηγέτες όλου του κόσμου. Είχε αναντίρρητα θετική επιρροή στο Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. Η θεωρία του, ήταν μείγμα μωαμεθανισμού, ινδουισμού, κ.λπ. θεωρείται από τις πλέον αινιγματικές φυσιογνωμίες του αιώνα μας.

(2) Μεταξύ των φιλικά διακειμένων ήταν και ο λόρδος Hamilton, προς τον πύργο του οποίου κατευθύνθηκε ο R. Hess το 1941, για να υπογράψει χωριστή συνθήκη. Λόγω τραυματισμού του όμως, δεν κατάφερε να φθάσει και συνελήφθη κρατούμενος έως σήμερα.



ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ
ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Ωστόσο, παρά το γεγονός, ότι η Δημοκρατία και ο Μπολσεβικισμός, καταλύοντας τις Παραδοσιακές Αξίες προβάλλουν και προπαγανδίζουν τις νόθες απαξίες και τα κίβηλα ιδανικά 40 χρόνια τώρα, δεν κατόρθωσαν να εκφυλίσουν την σκέψη και την συνείδηση των εκλεκτών δημιουργών, που αντιστέκονται στην παρακμή ΠΙΣΤΟΙ στις Αξίες του ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Οι άνθρωποι αυτοί που με το δυνατό και φιλέρευνο βλέμμα τους διέκριναν την φωτεινή ανταύγεια των αληθινών Αξιών και πολεμούν για την αναγέννησή τους, αρνούμενοι να υποταχθούν στα απατηλά ιδανικά του συστήματος, είμαστε ΕΜΕΙΣ.

ΕΜΕΙΣ, που διεκδικούμε για τον εαυτό μας τον επίζηλο τίτλο του εκλεκτού δημιουργού, γιατί ξεχωρίζουμε απ΄ όλους τους άλλους ακριβώς κατά την βούληση να αγωνιστούμε υπέρ της ανορθώσεως του πολιτισμού μας, ΠΙΣΤΟΙ στο χρέος μας και μη λογαριάζοντας τις θυσίες. Γιατί πιστεύουμε ότι μπορούμε να φέρουμε επάξια σε πέρας αυτό τον αγώνα; Διότι ακριβώς βλέπουμε τον κόσμο και τη ζωή μας διαφορετικά από τους αστούς, όπως και τελείως διαφορετικό έξω από το κοινό μέτρο, αντιλαμβανόμαστε το ιστορικό μας καθήκον. Αυτή την ιδιάζουσα θεώρησή μας, συνοψίζουν οι τελευταίες παράγραφοι του 1ου κεφαλαίου της Ι.Δ. που μας δίνουν το δικαίωμα να εκφέρουμε μια αξιολογική κρίση, πιστεύοντας ότι είμαστε καλύτεροι από όλους τους άλλους. Ακριβώς γι΄ αυτό έχουμε χρέος να πολεμήσουμε ενάντιά τους για την πραγμάτωση των σκοπών μας.

Γιατί περιφρονούμε τις νόθες απαξίες και το εκφυλισμένο πρότυπο ζωής που μας επέβαλαν να υπερασπίσουμε οι δυνάστες της Ευρωπαϊκής Γης.

Γιατί μπορούμε να δούμε μακρύτερα από το θολό πολιτικό ορίζοντα του δημοκρατικού πλήθους.

Γιατί θέλουμε να ξαναδώσουμε στην Ιστορία μας την Αλήθεια της.

Γιατί θέλουμε να ταχθούμε υπερασπιστές του λαβωμένου μας πολιτισμού κι αυτό το καθήκον το στήσαμε υπεράνω του ατομικού μας πεπρωμένου.

Γιατί κρατήσαμε ανόθευτη τη φυλετική μας ψυχή και παραμένουμε ΠΙΣΤΟΙ στην ΤΙΜΗ και το ΑΙΜΑ.

Γιατί πάνω απ΄ όλα θέλουμε να ξαναπλάσουμε τον ΚΟΣΜΟ.

Δύο είναι κυρίως τα ερωτήματα που θα σπεύσουν να υποβάλουν οι αντίπαλοί μας στην ανωτέρω τοποθέτηση.

1ο. Με ποια κριτήρια θεωρούμε τους εαυτούς μας εκλεκτούς και ιστορικά προορισμένους να επωμισθούν τον αγώνα της πολιτιστικής εξυγίανσης της Ευρώπης;

2ο. Με ποιό δικαίωμα στην πορεία του αγώνα προς την πραγμάτωση των ιδανικών μας θα αγνοήσουμε και μάλιστα θα πολεμήσουμε την αντίθετη γνώμη της πλειονεξίας των ανθρώπων που είναι ενάντιοί μας; Κι ακόμα περισσότερο με ποιο δικαίωμα θα πολεμήσουμε την εγκαθιδρυμένη πολιτειακή τάξη, ιδιαίτερα όταν χαίρει του σεβασμού και της συνειδητής αποδοχής της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών;

Στα ερωτήματα αυτά, να ποια είναι η απάντησή μας:

1. Η απάντηση, γιατί θεωρούμε τους εαυτούς μας εκλεκτούς, δόθηκε ήδη. Είμαστε εκλεκτοί, γιατί όπου οι άλλοι θέτουν το δικαίωμα, το ατομικό συμφέρον και την ιδιοτέλεια, εμείς θέτουμε το χρέος, το συλλογικό πεπρωμένο και την αυτοθυσία. Γιατί όταν οι άλλοι επιζητούν να απολαύσουν, εμείς θέλουμε να προσφέρουμε. Γιατί όταν οι άλλοι επιθυμούν

ν' αναπαυθούν, εμείς θέλουμε να αγωνιστούμε. Γιατί ενώ εκείνοι σκοπεύουν στον ωφελιμισμό, εμείς σκοπεύουμε στον πολιτισμό. Γιατί ενώ εκείνοι βολεύονται με το σήμερα, εμείς πολεμούμε για την Ιστορία. Γιατί αυτοί λατρεύουν κάθε τι θνητό κι εμείς θηρεύουμε το αιώνιο, γιατί αυτοί επιδιώκουν την αστική ευτυχία κι εμείς θέλουμε να νοιώσουμε τον κόσμο.

Κι επειδή ακριβώς αυτές οι αρετές είναι οι δικές μας αρετές, είμαστε απαλλαγμένοι από τις «κοινωνικές αρετές» που διέπουν τις σχέσεις των ανθρώπων στην αστική Δημοκρατία, δηλαδή από το φθόνο την υποκρισία, την εξαγορά και την συναλλαγή. Επειδή εμείς λατρεύουμε την ΓΗ, το ΑΙΜΑ, την ΤΙΜΗ, την ΠΟΙΗΣΗ και το ΦΩΣ, γι' αυτό είμαστε ιστορικά προορισμένοι ν' αναγεννήσουμε πολιτιστικά την Ευρώπη. Μα πιο πολύ η Πολιτική Αναγέννηση της Ευρώπης είναι το πεπρωμένο μας, γιατί έτσι ορίζει η ηρωική βούλησή μας. Είμαστε οι εκλεκτοί Δημιουργοί, επειδή θέλουμε ν' αναπλάσουμε τον κόσμο. Και θέλουμε ν' αναπλάσουμε τον κόσμο, επειδή είμαστε οι εκλεκτοί Δημιουργοί.

2. Δεν γυρεύουμε το δικαίωμα να πολεμήσουμε εναντίον των εφήμερων ατόμων της αστικής πολιτείας. Υπακούομε στο καθήκον ν' αγωνιστούμε υπέρ του αιώνιου ανθρώπου, του δημιουργού του πολιτισμού. Εάν η αστική πολιτεία προσδοκά τη δικαίωσή της από την ψήφο της πλειοψηφίας, εμείς εναποθέτουμε τη δική μας δικαίωση στην κρίση της ιστορίας.

Δεν πολεμούμε εναντίον κανενός. Αγωνιζόμαστε υπέρ της πίστεώς μας. Και είναι φυσικό, οι κανόνες και οι αρχές που διέπουν τον αγώνα μας, ν' απορρέουν αποκλειστικά και μόνο από αυτή μας την ΠΙΣΤΗ. Επομένως δεν θα σεβαστούμε την εγκαθιδρυμένη πολιτειακή τάξη επειδή χαίρει της αποδοχής της πλειοψηφίας, μιας πλειοψηφίας που η ίδια η Αστική Δημοκρατία γαλουχούσε και επαίδευε σύμφωνα με τις δικές της Αρχές, που δεν είναι κατ' ανάγκη και δικές μας. Αντίθετα θα σεβαστούμε από την κατεστημένη πολιτειακή νομιμότητα μόνον όσες από τις Αξίες της ενυπάρχουν και στη σφαίρα των Αξιών της δικής μας πίστεως, δηλαδή της Εθνικοσοσιαλιστικής Κοσμοθεωρίας. Οι λοιπές αξίες που προβάλλει μπορούν δε να αναμένουν τίποτε περισσότερο από την κατάλυσή τους και τον εξοστρακισμό από την εθνικοσοσιαλιστική μας πολιτεία. Μία από τις αξίες αυτές της Δημοκρατίας, που δεν μπορεί να έχει καμμιά προοπτική στο δικό μας πολιτειακό οικοδόμημα, είναι ακριβώς η πεπλανημένη και υποκριτική «Αρχή της πλειοψηφίας».

Ολοκληρώνοντας τα σχόλια επί του πρώτου κεφαλαίου της Ι.Δ. συνοψίζουμε τον Πολιτικό Μύθο του Εθνικοσοσιαλισμού σήμερα.

Η μεταπολεμική Ευρώπη βρίσκεται υπό την πολιτική επικυριαρχία των δύο υπερδυνάμεων.

Την Ιστορία την γράφουν πάντα οι νικητές. Έτσι οι υπερδυνάμεις, αφού ανέτρεψαν τις παραδοσιακές Πολιτιστικές Αξίες του Ευρωπαίου Δημιουργού, καλλιέργησαν τις νόθες απαξίες για να διασφαλίσουν την επικυριαρχία τους και επέβαλαν στην Ευρώπη το μίσος για το αληθινό ιστορικό της πρόσωπο.

Μετά την ήττα του Εθνικοσοσιαλισμού, εμείς είμαστε οι εκλεκτοί Δημιουργοί, τελευταίοι υπερασπιστές του πολιτισμού.



> «Ο φιλελευθερισμός σείει μία πινακίδα, η οποία αναγράφει «κάτω μαζί μας»! Ο φιλελευθερισμός δεν είναι άλλο τι από τη συλλογική ορμή προς πτώση».
>
> WILLIAM EWART GLADSTON

Julius Evola
Orientamenti

Συνεχίζοντας και στο παρόν τεύχος την δημοσίευση του έργου του Ιουλίου Έβολα «ORIENTAMENTI» πρέπει να τονίσουμε ορισμένα πράγματα. Η αξία του συγκεκριμένου έργου είναι πράγματι σημαντική και τούτο γιατί το έργο αυτό γράφτηκε από τον Μεγάλο Ιταλό Διδάσκαλο αρκετά χρόνια μετά το 1945.Μέσα από αυτό ακριβώς το έργο του ο Έβολα μας δείχνει τον δρόμο και τις κατευθύνσεις, που θα πρέπει να ακολουθήσουμε ΣΗΜΕΡΑ, για να επιτύχουμε τον τελικό μας σκοπό. Ο τίτλος του έργου είναι χαρακτηριστικός και αυτό ακριβώς το πράγμα λέει: «ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ (ORIENTAMENTI), για να μην χάσουμε τον δρόμο της Αιώνιας Πίστης μας».

Ο Ι. Έβολα δεν υπήρξε απλά ένας «φιλόσοφος» ένας «φασίστας» ή οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να τον καθορίσει σε στενά διανοητικά πλαίσια.

Το ευρύ φάσμα των μελετών του δείχνει ότι σκοπός του, σκοπός ζωής, είναι να προσανατολίσει, να κατευθύνει προς έναν δρόμο Δράσης και Βίωσης τον σημερινό άνθρωπο ακόμη και αν ο κύκλος της εποχής του Σιδήρου κλείνει.

Σε όσους τον έχουν γνωρίσει καλύτερα, είναι γνωστή η δυσαρέσκειά του προς κάθε είδους «μαθητή» ή «οπαδό» αποδεικνύοντας την βαθειά του αντίληψη στην έννοια του «αγώνα».

Η παράδοση δεν είναι μια απλή συλλογή μύθων, εθίμων αλλά είναι τρόπος ζωής. Είναι το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της πραγματικότητας του «επερχομένου ανθρώπου».

Εκείνου που ο καθένας μας πρέπει, μέρα με τη μέρα, να ενσαρκώνει μέσα του. Και αυτό δεν είναι σχήμα λόγου αλλά η μεγαλύτερη και ειλικρινέστερη επανάσταση που θα μπορούσε να ξεκινήσει ποτέ το «άτομο».

«... ένας άνθρωπος του κινήματος πρέπει να ξεχωρίζει
με το παράδειγμα της ζωής του»

«Να δρας χωρίς να σ' ενδιαφέρει το αποτέλεσμα, η αποτυχία ή η επιτυχία, η νίκη ή η ήττα, το κέρδος ή η ζημία, η ευχαρίστησις ή ο πόνος, η επιδοκιμασία ή η αποδοκιμασία των άλλων.»

«...από τα διάφορα αθλήματα, ο αλπινισμός είναι σίγουρα εκείνο που προσφέρει τις περισσότερες και καλύτερες προϋποθέσεις για μία βίωση του είδους. Στην πραγματικότητα, το μεγαλείο, η σιωπή και η δύναμη των μεγάλων ορέων ρέπουν την ψυχή προς αυτό που δεν είναι μόνον ανθρώπινο, κάνοντας τους καλύτερους να αισθανθούν ότι η ανάβαση, και το κουράγιο, η υπερπροσπάθεια, η αυτοκυριαρχία και η διαύγεια που αυτή προϋποθέτει, είναι περισσότερο μία εσωτερική εξύψωση, και να γίνουν έτσι αδιαχώριστα και στέρεα μέρη αυτού του ιδίου πράγματος».

Ο μύθος της Ιστορίας: «... η νάρκωση εκείνων που δεν αντιλαμβάνονται τις δυνάμεις που υπηρετούν...και σύμφωνα με τον λόγο τιμής εκείνων που θέλουν να επιταχύνεται το ρεύμα, κανείς να μην αντιτίθεται,να γκρεμίζουν τα τελευταία οχυρά.»

Η αληθινή «Ιστορία»: «... είναι οι άνθρωποι, όταν είναι αληθινοί «άνθρωποι, που γράφουν και ξεγράφουν την ιστορία».

8. Πρέπει ακόμα να ξακαθαρισθεί ένα άλλο σημείο. Πρόκειται για την θέση, που πρέπει να πάρουμε απέναντι στον Εθνικισμό και στην ιδίας καταγωγής ιδέα της Πατρίδας. Αυτή σήμερα είναι απαραίτητο για τον λόγο ότι πολλοί, προσπαθώντας να περισώσουν ότι μπορούν, θα θέλανε να επαναφέρουν μία συναισθηματική και ταυτόχρονα φυσική (;) αντίληψη περί του έθνους, η οποία όμως αντίληψη είναι έννοια ξένη από την πιο ανώτερη Ευρωπαϊκή Παράδοση. Παραβλέπουν το γεγονός ότι την ιδέα της πατρίδας επικαλούνται σήμερα ρητορικά και υποκριτικά όλοι, ακόμη και οι παράγοντες της κόκκινης ανατροπής. Μοιραία αυτή η άποψη σήμερα δεν είναι στο ύψος των καιρών διότι αφ᾿ ενός μεν συντελεί να δημιουργεί μεγάλα μπλόκα υπερεθνικά (Σ.τ.Μ.: π.χ. Οι Η.Π.Α., όπου άνθρωποι διαφόρου εθνικής καταγωγής και ακόμα διαφόρου φυλετικής καταγωγής επικαλούνται όλοι της Ιδέας της αμερικανικής πατρίδας), αφ᾿ ετέρου δε σήμερα είναι ακόμη μεγαλύτερη η ανάγκη να βρούμε ένα Ευρωπαϊκό σημείο αναφοράς, ΕΝΩΤΙΚΟ και αντίθετο προς τον πολυκομματισμό, που διαβρώνει την Φυσική Ιδέα του ῞Εθνους και ακόμα περισσότερο, του «Εθνικισμού».

Αυτό που είναι το πιο ουσιαστικό στη δεδομένη περίσταση είναι οι Αρχές. Το πολιτικό σχέδιο θα πρέπει να είναι σύμφωνο με τους φυσικούς όρους, που καθορίζουν τις έννοιες του ῞Εθνους, της Πατρίδας και του Λαού. Σε αυτό το ανώτερο επίπεδο αυτό που ενώνει και διαιρεί είναι η ιδέα. Μια ιδέα, που θα έχει σαν φορέα μια καθορισμένη ΕΛΙΤ και η οποία ιδέα τείνει να πάρει σάρκα και οστά μέσα στο Κράτος.

Γι᾿ αυτό ακριβώς τον λόγο το Φασιστικό Δόγμα — που σε αυτό το σημείο παρέμεινε πιστό στην καλύτερη πολιτική Ευρωπαϊκή Παράδοση — έδωσε σε Ιδέα και Κράτος τα πρωτεία σε σύγκριση με το ῞Εθνος και το Λαό και υποστήριξε ότι ῞Εθνος και Λαός μόνο μέσα από το Κράτος αποκτούν μία συγκεκριμένη έννοια και μορφή και συμμετέχουν σε ένα ανώτερο βαθμό υπάρξεως.

῞Ομως μόνο σε περιόδους κρίσεως, όπως η προπολεμική και η σημερινή, πρέπει να κρατηθούμε πιστοί σε αυτό το δόγμα, στην αρχή ότι θα πρέπει να αναγνωρίσουμε την αληθινή μας Πατρίδα στην Ιδέα.

Δεν είναι η ύπαρξη μιας ίδιας γης ή μιας ίδιας γλώσσας που μετρά σήμερα, αλλά η ύπαρξη της ίδιας Ιδέας. Αυτή είναι η βάσις, το σημείον αναχωρήσεως. Στην κολλεκτιβίστικη έννοια του έθνους, σαν ένα τυχαίο σύνολο ανθρώπων, που βρέθηκαν στην ίδια γη μιλώντας την ίδια γλώσσα, έννοια που κυριάρχησε στην επανάσταση των Ιακωβίνων και αργότερα, εμείς θα αντιπαραθέσουμε κάτι, σαν ένα είδος ΤΑΞΗΣ, ανθρώπους πιστούς σε Αρχές, Πιστούς σε ένα Ανώτερο Πρότυπο, Πιστούς σε έναν Ανώτερο Νόμο, ανθρώπους που θα καθοδηγούνται από μία συγκεκριμένη Ιδέα.

Οι καιροί απαιτούν σήμερα να επιτύχουμε μία Νέα Εθνική Αλληλεγγύη. Αυτό όμως πρέπει να επιτευχθεί χωρίς να αναγκασθούμε σε συμβιβασμούς. Η απαραίτητη προϋπόθεση για να πετύχουμε στον σκοπό μας είναι να λάβουμε σαφείς θέσεις, να λάβουμε θέση παρατάξεως καθοριζομένης από την Ιδέα, μια Ιδέα όχι μόνο πολιτική, αλλά που θα αφορά μία ολόκληρη αντίληψη ζωής. Χωρίς αυτή την προϋπόθεση κάθε αποτέλεσμα θα ήταν μία ψευδαίσθηση. Διαφορετικός δρόμος, προπαντός σήμερα δεν υπαρχει. Είναι ανάγκη μέσα από τα ερείπια να ανανεώνεται το πρόγραμμα των αρχών, εκείνο που μαζί με τις ELITES και με ένα σύμβολο εξουσίας και κύρους ένωσε τους Λαούς των μεγάλων Παραδοσιακών Κρατών σαν γεννώμενες μορφές μέσα από το άμορφον.

Το να μην κατανοήσουμε αυτήν την πραγματικότητα της Ιδέας, σημαίνει ότι παραμένουμε σε ένα επίπεδο, στην ουσία υποπολιτικό, στο επίπεδο της φυσιολατρείας και του συναισθηματισμού εάν όχι της ψευδοπατριωτικής δημαγωγίας.

Και όπου θέλουν να υποστηρίξουν την Ιδέα μας χρησιμοποιώντας ορισμένες δήθεν εθνικές παραδόσεις, προσέξατε πολύ, γιατί υπάρχει μία ολόκληρη «ιστορία της Πατρίδος» μασσωνικής και αντιπαραδοσιακής προελεύσεως, που δίνει εθνικό και ιταλικό χαρακτήρα στις πιο προβληματικές περιόδους της σύγχρονης ιστορίας μας με αρχή την εποχή, όπου ξεσηκώθηκαν οι επαρχίες υποστηριζόμενες από τους Γουέλφους. Από αυτήν την μασσωνικής προελεύσεως «Ιστορία της Πατρίδος» ξεσηκώνεται ένας σωβινισμός κακόβουλος με τον οποίον δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να έχουμε σχέση. Τον χαρίζουμε σε εκείνους τους Ιταλούς, που με την «απελευθέρωση» και το αντάρτικο, γιορτάσανε την «δεύτερη αναγέννηση». (Σ.τ.μ. Εδώ ο Ιούλιος ῞Εβολα αναφέρεται σε όλους αυτούς που το 1944 εόρτασαν την είσοδο των αμερικανικών στρατευμάτων στην κατεχόμενη πλέον Ρώμη).

9. Ας μιλήσουμε τώρα για το θέμα της Κουλτούρας χωρίς να λησμονήσουμε το απαραίτητον «μέτρο». Είναι γεγονός ότι εμείς δεν υπερεκτιμούμε την κουλτούρα. Αυτό που ονομάζουμε «θεώρηση του κόσμου» δεν βασίζεται στα βιβλία· είναι μία μορφή εσωτερική που μπορεί να είναι πιο ακριβής σ᾿ έναν άνθρωπο χωρίς μία ειδική κουλτούρα παρά σε έναν διανοούμενο ή συγγραφέα. Μεταξύ των αρνητικών πλευρών αυτής της «ελέύθερης κουλτούρας» στην διάθεση του καθενός πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι το άτομο αφέθηκε ανοικτό σε επιρροές κάθε είδους ακόμη και όταν δεν έχει αντικειμενικά την δυνατότητα να είναι ενεργό απέναντι σε αυτές τις επιρροές, ώστε να μπορεί να διακρίνει και να κρίνει συνετά και ξεκάθαρα. Πάνω σε αυτό το γεγονός δεν θα πούμε τίποτε άλλο πέρα από το αναμφισβήτητο γεγονός ότι με την σημερινή κατάσταση των πραγμάτων έχουν διαμορφωθεί ορισμένα ειδικά εκφυλιστικά ρέματα απέναντι στα οποία η νεολαία σήμερα πρέπει να αμυνθεί εσωτερικά. Μιλήσαμε στην αρχή για μία μορφή ευθύτητας, εσωτερικής τάξης. Αυτή η μορφή συνεπάγεται μία σωστή γνώση. Πάνω σε αυτό ακριβώς το σημείο, το τί δηλαδή μπορεί να αποτελεί μια σωστή γνώση, οι νέοι πρέπει να λάβουν υπ᾿ όψη τους τον δηλητηριασμό που γίνεται σε μια ολόκληρη γενιά από συγκλίνουσες ποικιλίες μια στρεβλής και λανθασμένης δυνάμεως. Υπό την μία ή την άλλη μορφή αυτές οι τοξίνες συνεχίζουν να δρουν στην κουλτούρα, στην επιστήμη, στην κοινωνιολογία, στη φιλολογία. ῞Ολες αυτές οι εστίες μολύνσεως πρέπει να απομονωθούν και να χτυπηθούν. Εκτός από τον ιστορικό υλισμό και τον οικονομισμό για τους οποίους μιλήσαμε, βασικές εστίες μολύνσεως είναι και ο Δαρβινισμός, η ψυχανάλυση και ο υπαρξισμός.

— Σε αντίθεση με τον Δαρβινισμό θα διεκδικήσουμε την θεμελιώδη αξιοπρέπεια του ανθρώπου, αναγνωρίζοντας την πραγματική του θέση, που δεν είναι εκείνη ενός ειδικού, λιγότερο ή περισσότερο, ανεπτυγμένου ζωϊκού είδους μεταξύ τόσων άλλων, διαφοροποιημένων διά μέσου «φυσικής επιλογής», μιας «φυσικής επιλογής» πάντα συνδεδεμένης με κτηνώδεις και πρωτόγονες αρχές. Για μας η θέση και η ουσία της εννοίας άνθρωπος είναι τέτοια ώστε να μας δίνει την δυνατότητα μιας αυτοδύναμης εξυψώσεως πέρα, μα όχι και αντίθετα, από το βιολογικό επίπεδο.

Εάν σήμερα δεν ομιλούν πια τόσο για τον Δαρβινισμό, η ουσία παρ᾿ όλα αυτά παραμένει, ο βιολογικός Δαρβινικός μύθος στη μία ή στην άλλη παραλλαγή επικρατεί με ακριβή δογματική συνέπεια, προστατευόμενος από τα αναθέματα της «επιστήμης» μέσα στον υλισμό τόσο του μαρξιστικού «πολιτισμού», όσο και του Αμερικάνικου. Ο σύγχρονος άνθρωπος εξοικειώθηκε με αυτήν την παρηκμασμένη αντίληψη, την αναγνωρίζει ήδη ήσυχα, την βρίσκει φυσιολογική.

— Σε αντίθεση με την Ψυχανάλυση υπερασπιζόμαστε το ιδεώδες ενός Εγώ που δεν παραιτείται, που θέλει να μείνει συνειδητό, αυτόνομο και ανώτερο απέναντι στην σκοτεινή και υπόγεια πλευρά της ψυχής του και στον δαίμονα του σεξουαλισμού· που δεν αισθάνεται ούτε «καταπιεσμένο», ούτε ψυχωτικά διεσπασμένο, αλλά πραγματοποιεί μία ισορροπία των λειτουργιών του ατόμου και τις κατευθύνσεις σε μία ανώτατη έννοια ζωής και δράσεως.

Το να απολεσθεί το πρόσωπο της Συνειδητής Αρχής με ένα πέρασμα στο υποσυνείδητο, στο παράλογο, στο «συλλογικό ασυνείδητο» και τα παρόμοια της ψυχανάλυσης και άλλων αναλόγων σχολών, αντιστοιχεί σε αυτό ακριβώς το άτομο στην αναγκαιότητα μιας κινήσεως εκ των κάτωθεν, μιας ανατροπής, μιας ανατρεπτικής υποκαταστάσεως του ανωτέρου από το κατώτερο, αντιστοιχεί σε μία δυσμένεια εκ μέρους του ατόμου για κάθε αρχή κύρους. Αυτή ακριβώς η ανατροπή και η δυσμένεια για κάθε αρχή κύρους, που λαμβάνει χώρα στο άτομο με την ψυχανάλυση, είναι και η έκφραση του σύγχρονου κοινωνικού και ιστορικού δρόμου. Σε δύο διαφορετικά επίπεδα, στο άτομο και στην πολιτεία, δρα η ίδια τάσις και τα δύο γεγονότα δεν μπορούν παρά να ολοκληρώνονται αμοιβαία.

— ῞Οσο για τον υπαρξισμό, (διαχωρίζοντάς τον από αυτό, που είναι στην πραγματικότητα, μια φιλοσοφία, μια συγκεχημένη φιλοσοφία, μέχρι χθες παραμένουσα στην αρμοδιότητα στενών κύκλων κάποιων «ειδικών»), όσο για τον υπαρξισμό πρέπει να αναγνωρίσουμε σε αυτόν την ψυχική κατάσταση μιας κρίσης, η οποία έγινε σύστημα και κολακεύεται πως έγινε αλήθεια, αλήθεια ενός διχασμένου και αντιφατικού ανθρώπινου τύπου, που υπομένει με άγχος, τραγικότητα και παραλογισμό, μια ελευθερία χωρίς καμμία ελπίδα σωτηρίας, χωρίς υπευθυνότητα, μια ελευθερία που τον καταδικάζει να βρίσκεται στο μέσον ενός κόσμου χωρίς αξία και νόημα. ῞Ολα αυτά, όταν ήδη ο καλύτερος εαυτός του Νίτσε είχε υποδείξει στον άνθρωπο ένα δρόμο για να ξαναβρεί μία έννοια της υπάρξεώς του και να δώσει στον εαυτό του ένα νόμο και μία απαραβίαστη αξία ακόμη και απέναντι σε έναν ριζικό μηδενισμό, μέσα στους κόλπους ενός θετικού υπαρξισμού, σύμφωνα με την έκφρασή του περί της «ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΦΥΣΕΩΣ».

Αυτές είναι ορισμένες από τις οριακές γραμμές, που δεν πρέπει να είναι απλά προϊόντα νοητικών διεργασιών, αλλά καρποί ενός τρόπου ζωής, που δεν πρέπει να είναι διανοουμενίστικες, αλλά βιούμενες, πραγματοποιούμενες στην απ᾿ ευθείας έννοιά τους για την εσωτερική ζωή και τον προσωπικό αγώνα. Η έγερσις και η αφύπνιση δεν είναι δυνατή εφ᾿ όσον παραμένει κανείς κάτω από την επιρροή παρομοίων μορφών μιας λανθασμένης και παρεκκλίνουσας σκέψεως.

Μόνο εάν απαλλαγούμε από τις διάφορες «τοξίνες» και καταστρέψουμε κάθε εστία μολύνσεως θα μπορέσουμε να αναπτύξουμε την καθαρότητα πνεύματος, την ευθύτητα και την δύναμη.

[redacted]

[redacted]

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΗΓΕΜΟΝΑΣ

Ο μεγάλος ηγεμόνας έχει καρδιά βασιλιά και χαρακτήρα μεγαλόθυμο, χωρίς να καταφρονή τη λατρεία των θεών, πρώτ᾽ απ᾽ όλα είναι ευσεβής και νοιώθει μια αγάπη γεμάτη σεβασμό και τρυφερή στοργή απέναντι στους συγγενείς του είτε είναι ζωντανοί είτε έχουν πεθάνει. Είναι ευμενής στους αδελφούς του, ευλαβικός στις θεότητες που προστατεύουν την οικογένεια, είναι σκληρός και δίκαιος στους συγγενείς του πράος και μακρόθυμος στους ικέτες και στους ξένους. Θέλοντας ν᾽ αρέσει στους ενάρετους πολίτες φροντίζει ταυτόχρονα μ᾽ ευθυδικία για τα συμφέροντα όλων. Αγαπάει τον πλούτο, όχι κείνον που ζυγίζεται με χρυσάφι και ασήμι, αλλά αυτόν που πηγάζει από την ειλικρινή αφοσίωση και τις νομιμόφρονες εξυπηρετήσεις πολλών φίλων. Θαρραλέος και γενναιόψυχος από τη φύση, δεν αγαπάει καθόλου τον πόλεμο και μισεί τις πολιτικές έριδες. ΄Οταν όμως κάποιος ορθώνεται ενάντιά του, κινημένος από την τύχη ή από προσωπική διαστροφή, αντιστέκεται γενναία και τον αποκρούει με δύναμη, συνεχίζοντας το έργο του ως το τέλος και μη παύοντας την πάλη παρά μονάχα ύστερα από την ανατροπή της δύναμης των εχθρών και τον ολοκληρωτικό δαμασμό τους. Κι όταν τα όπλα του τα έχει στεφανώσει η νίκη, καταθέτει το φονικό του σπαθί και θεωρεί πια σαν σπίλωμα να σκοτώση και να σφάξη εκείνον που δεν μπορεί πια να αμυνθεί. Από τη φύση φίλος της εργασίας, με μακροθυμία στην καρδιά, συμμετέχει σ᾽ όλων τους κόπους, ζητώντας τους να του αφήσουν το μεγαλύτερο μέρος. ΄Επειτα μοιράζεται μαζί τους την αντάμοιψη των κινδύνων. Μακρυά από το να ποθεί και να χαίρεται να έχει περισσότερο χρυσάφι και ασήμι από τους άλλους, δεν είναι ευτυχισμένος παρά μονάχα όταν μπορεί να σκορπάει με αφειδία τα αγαθά του, δίνοντας στον καθένα, ό,τι έχει ανάγκη.

Ο ηγεμόνας είναι φίλος των πολιτών, φίλος των στρατιωτών. Φροντίζει για τους πρώτους σαν τον ποιμένα που βιγλίζει στα κοπάδια του, θέλοντας να τα βλέπει να πληθύνονται, να καλοζωούν και να είναι γεμάτα σφρίγος καθώς βόσκουν στις πλούσιες και ειρηνικές πρασιές. Τους δεύτερους τους επιβλέπει, τους πειθαρχεί και τους εξασκεί στο θάρρος και στη δύναμη. Αυτοί του είναι στα έργα του σύντροφοι και υπερασπιστές του λαού. Τους θέλει πειθήνιους στους αρχηγούς τους. Ξέρει ότι πριν από κάθε τι άλλο και πολλές φορές χωρίς άλλη βοήθεια η πειθαρχία αρκεί για να σώσει την κατάσταση στον πόλεμο. Δε θα περιορισθεί μονάχα να προτρέπει, να επαινεί μ᾽ όλη του την καρδιά τους καλούς στρατιώτες, να ανταμοίβει ή να τιμωρεί με αδυσώπητη αυστηρότητα, σε τρόπο που να ενεργεί είτε με την πειστικότητα είτε με τη βία. Αλλά πρώτα θ᾽ αρχίσει δείχνοντας με το παράδειγμά του το τί ζητάει από τους άλλους, αποφεύγοντας τις ηδονές, μη επιδιώκοντας ούτε μικρό μα ούτε και μεγάλο πλούτο, μη απογυμνώνοντας τους υπηκόους του, μη υποκύπτοντας παρά μετρημένα στον ύπνο και μισώντας την οκνηρία. Οι υπήκοοι ενός τέτοιου ηγεμόνα είμαι βέβαιος πως θα του είναι πάντα υποτακτικοί, αν με μια λέξη προδίδει υπεροχή στο μέρος της ψυχής που είναι φυσικά βασιλικό και κυρίαρχο και όχι στο πάθος και την εκρυθμία.

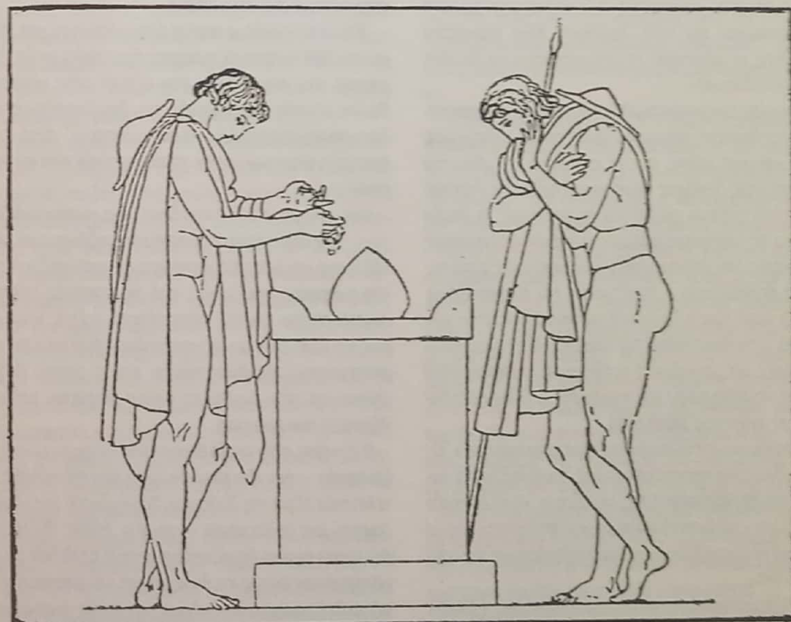
Τέτοιος είναι ο καλός αρχηγός στο στρατόπεδο. Η σωτήρια και ευεργετική επιρροή του δεν περιορίζεται όμως μόνον στην απόκρουση των εξωτερικών κινδύνων.

Προσέχει τον πολίτη που αθετεί το νόμο ή κάνει κατάχρηση της δύναμης, σαν και τον εχθρό που επιτίθεται στα χαρακώματά του. Ζηλευτός φύλακας των νόμων, είναι ο καλύτερος νομοθέτης όταν η ευκαιρία και το πεπρωμένο το απαιτούν. Φροντίζει για το δίκαιο και τη δικαιοσύνη και ούτε πατέρας, ούτε μητέρα, ούτε συγγενείς, ούτε φίλοι δεν χαίρονται καμμιάς εύνοιας από μέρους του εις βάρος της ευθυδικίας. Γιατί αρχή του είναι ότι η πατρίδα είναι μια κοινή εστία για όλους, μια αρχαιότερη και πιο σεβαστή μητέρα από τη μάννα, στην οποία οφείλομε τη ζωή, πιο αγαπητή από τ᾽ αδέρφια, τους φιλοξενούμενους και τους φίλους. Ο νόμος είναι πραγματικά τέκνο της δικαιοσύνης, κι αυτή είναι το ιερό δώρο του πολύ μεγάλου Θεού.

Αυτό είναι το ιδεώδες που έχει κατά νούν ο γενναιόψυχος ηγεμόνας και φίλος του Θείου. Πρέπει να μεταδίνει στο πλήθος τη δική του αρετή, χρησιμοποιώντας τα δεσμά της φιλίας για να κάνει τους υπηκόους του να τον προσεγγίσουν. ΄Οσο για τα δημόσια λειτουργήματα πρέπει να τα εμπιστεύεται στον καθένα, ανάλογα με τη φύση και τις αρχές του. Στο θαρραλέο, επιχειρηματικό άνδρα, που είναι προικισμένος με μεγάλη καρδιά και εξυπνάδα, τη στρατιωτική διοίκηση. Στο δίκαιο, μειλίχιο και ήπιο, που επιδέχεται ευκολώτερα την ευδοκία, τη ρύθμιση των πολιτικών υποθέσεων. Τέλος σε κείνον που συνδυάζει τις δύο αντίθετες ιδιοσυγκρασίες πρέπει στην πολιτεία να του δοθούν μεγαλύτερες τιμές και περισσότερη δύναμη.

Επισκοπώντας και διευθύνοντας τα πάντα ο ίδιος, διατάζοντας αυτούς που διατάζουν, ο ηγεμόνας αγρυπνεί πάνω από τους λειτουργούς που είναι ταγμένοι στα δημόσια έργα και τις υπηρεσίες τις πιο σημαντικές και που λαβαίνουν μέρος μαζί του στη λήψη των αποφάσεων κοινού συμφέροντος. Ζητάει απ᾽ αυτούς να είναι έντιμοι και όσο το δυνατό πιο όμοιοι μ᾽ αυτόν τον ίδιο.

΄Ολοι τότε αγαπούν τον κύριο των αγαθών τους σαν κάποιο καλό δαίμονα, ευλογούν τον Θεό που τους τον δώρησε, όπόταν οι ειλικρινές τους ψυχές δεν εκπορεύονται από τα χείλη, αλλ᾽ από τα μύχια της ψυχής και επικαλούνται γι᾽ αυτόν κάθε ευημερία.



Ο Ορέστης κι᾽ ο Πυλάδης στον τάφο του Αγαμέμνονα.

JULIUS EVOLA

Το παρακάτω άρθρο έχει γραφεί από τον Ιούλιο ΄Εβολα και δημοσιεύθηκε στην Ιταλική εφημερίδα «ROMA» στις 17.3.1972. ΄Εχει τίτλο «Ο Αυτοκράτωρ Ιουλιανός» και γράφτηκε με αφορμή την κυκλοφορία κάποιου βιβλίου σχετικού με τον Ιουλιανό. Στην εφημερίδα ROMA ο ΄Εβολα αρθρογραφούσε συχνά. Από τα άρθρα του εκείνης της εποχής, αρκετά έχουν μεταφραστεί από Συναγωνιστάς του Κινήματός μας. Και πρόκειται να δημοσιευθούν είτε με την μορφή άρθρων στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, είτε σαν ένα συγκροτημένο βιβλίο — αφιέρωμα στον Ιούλιο ΄Εβολα.

Μας χαροποιεί κάθε συνάντησις με ικανούς μελετητές, που βλέπουν πέρα από τις προκαταλήψεις και τις παραποιήσεις πολλών σύγχρονων ιστορικών αντιλήψεων. Αυτό συμβαίνε με τον Raffaello Prati που μετέφρασε και παρουσίασε τα θεωρητικά κείμενα του αυτοκράτορα Ιουλιανού Φλαβίου, με τον τίτλο «Περί θεών και ανθρώπων».

Είναι αξιοσημείωτο ότι ο Prati χρησιμοποίησε τον όρο «Αυτοκράτωρ Ιουλιανός» και όχι τον τρέχοντα όρο «Ιουλιανός ο Αποστάτης», έναν όρο, που δεν ταιριάζει καθόλου στον Ιουλιανό. Εάν κάποιοι πρέπει να ονομασθούν «αποστάτες» είναι εκείνοι, που εγκατέλειψαν τις ιερές παραδόσεις και τις λατρείες, που δημιούργησαν το μεγαλείο της Αρχαίας Ρώμης, για να δεχτούν την νέα πίστη, που δεν ήταν ούτε ρωμαϊκό, ούτε λατινικό γέννημα, αλλά ασιατικό και ιουδαϊκό. Δεν ήταν «αποστάτης» ο Ιουλιανός γιατί όχι μόνο δεν εγκατέλειψε την Ιερή Παράδοση, αλλά τουναντίον προσπάθησε να αφυπνίσει το «ηλιακό» και ιερό ιδεώδες της «αυτοκρατορίας».

Η ανάγνωσις των αναφερομένων κειμένων, που γράφτηκαν από τον Ιουλιανό κάτω από ένα αντίσκηνο, μεταξύ μιας πορείας και μιας μάχης, σαν να επικαλούνταν μέσω του πνεύματος νέες δυνάμεις για να αντιμετωπίση τις σκληρές μάχες, είναι χρήσιμη ακόμη και σε εκείνους, οι οποίοι πιστεύουν τις τρέχουσες απόψεις, σύμφωνα με τις οποίες ο παγανισμός στις θρησκευτικές του εκφράσεις είναι συνώνυμος περισσότερο ή λιγότερο με την προκατάληψη. Πράγματι αυτό που ο Ιουλιανός αντιπαράθεσε στον χριστιανισμό, στην προσπάθεια της παραδοσιακής αναστήλωσης, υπήρξε μία μεταφυσική αντίληψι. Μας αποκαλύπτει μέσα από τις αλληγορίες των παγανιστικών μύθων ένα περιεχόμενο ανώτερου χαρακτήρα.

Μας υποδεικνύει ένα ουσιώδες σημείο γράφοντας «΄Οταν οι μύθοι ιερού περιεχομένου μας παρουσιάζονται παράλογοι στο περιεχόμενό τους, ακριβώς γι΄ αυτό είναι σαν να μας λέγουν με δυνατή φωνή να μην πιανόμαστε από τα λόγια αλλά να ερευνήσουμε και να αναζητήσουμε την κρυμένη έννοια...

Μέσα στη μεταμφίεση του παραλόγου υπάρχει η ελπίδα, που ξεπερνώντας την τρέχουσα και φαινομενική σημασία των λέξεων καταφέρνει να φθάσει τον πιστό στο σημείο να αντιληφθεί την απόλυτη φύση των Θεών και την ουσία αυτών, μια ουσία, που διαχέει όλα τα πράγματα, που υπάρχουν εδώ κάτω».

Εξ άλλου, αυτός είναι ο κανόνας που θα πρέπει να ακολουθούμε γενικά, όταν προσπαθούμε να προσεγγίσουμε αρχαίες μυθολογίες και θεολογίες· το να μιλήσουμε για προκαταλήψεις και ειδωλολατρεία είναι συνώνυμο δίχως άλλο με έντονη φαντασίωση ή κακοπιστία.

΄Ετσι στην επαναξιολόγησι, την οποία επιχείρησε ο Ιουλιανός, της αρχαίας ιερής ρωμαϊκής παράδοσης, αυτό που αξίζει περισσότερο είναι η «εσωτερική» ιδέα περί της φύσεως των «θεών» και της «γνώσης» αυτών. Μία τέτοια γνώση σημαίνει εσωτερική πραγμάτωση. Με τέτοια ακριβώς αντίληψι οι θεοί εμφανίζονται όχι σαν ποιητικές επινοήσεις ή σαν διανοητικές αφαιρέσεις φιλοσοφιζόντων θεολόγων, αλλά σαν σύμβολα και εκφράσεις υπερβατικών καταστάσεων της συνείδησης.

΄Ετσι ο Ιουλιανός, ο οποίος ήταν μυημένος στα Μυστήρια του Μίθρα εφαρμόζει αυστηρά μια ανώτερη γνώση του εαυτού του, στον δρόμο που οδηγεί στην «γνώση των Θεών»: σκοπός τόσο υψηλός, που δεν διστάζει να πει ότι δεν υπάρχει τίποτα που να συγκρίνεται μ΄ αυτό, ούτε η κυριαρχία όλων των χωρών, τόσο ρωμαϊκών όσο και βαρβαρικών.

Μας μεταφέρει στην παράδοση μαις μυστικής διδασκαλίας, χάρις στην οποία στην αρχή ετοιμαζόμενοι με μία ζωή κάθαρσης και άσκησης, αργότερα αντιμετωπίζοντας ειδικές εμπειρίες, οριζόμενες από τις μυητικές τελετές, η συνείδηση του εαυτού μετατρέπεται ριζικά, νέες δυνάμεις και νέες εσωτερικές καταστάσεις έρχονται για να την αποτελέσουν, ακριβώς εκείνες, που η αρχαία θεολογία απέκρυπτε στην συμβολική εικόνα διαφόρων **νούμμων***. (Νόμισμα των Δωριέων).

Η Δύναμις, στην οποία βασικά απευθύνει τον ύμνο του ο Ιουλιανός — τον ίδιο εκείνον ύμνο που επανέλαβε με τα τελευταία λόγια της ζωής του, ξεψυχώντας στο γλυκοχάραμα σ΄ ένα πεδίο μάχης — είναι ο ΄Ηλιος. Ο ΄Ηλιος όχι όμως σαν φυσικό θεοποιημένο αστέρι αλλά σαν σύμβολο μεταφυσικού φωτός κια δύναμης, σε μια υπερβατική μορφή, εκδηλωμένη στον άνθρωπο και στους αγεννώμενους σαν υπέρτατη «γνώση» και σαν εκείνη την μυστική δύναμι «εκ των άνωθεν» η οποία στην αρχαιότητα, και στην ίδια την Ρώμη μέσω μιας ιρανικής επιρροής, βρισκόταν σε στενή σχέση με την αυτοκρατορική εξουσία.

Από αυτή ακριβώς την άποψη απορρέει ο ορισμός και η σημασία της ρωμαϊκής αυτοκρατορικής λατρείας, που ο Ιουλιανός «ήθελε να αναστηλώση, σ΄ όλες τις μορφές, απέναντι στον χριστιανισμό. Η κεντρική ιδέα βασικά είναι ότι, αληθινός αρχηγός είναι μόνον εκείνος που κατέχει μία σχεδόν υπερφυσική ανωτερότητα, και είναι σχεδόν μία εικόνα αυτού του ίδιου του Ηλίου, του Βασιλέα του ουρανού. Μόνον τότε η εξουσία και η ιεραρχία δικαιώνονται, το Βασίλειο (Regnum) ιεροποιείται, υπάρχει μόνον ένα φωτεινό κέντρο βάρους για ένα σύμπλεγμα ανθρωπίνων και φυσικών δυνάμεων.

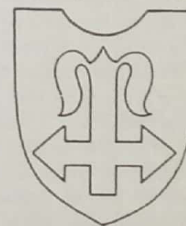
Ο Ιουλιανός λαχταρούσε την πραγματοποίηση αυτού του «παγανιστικού» ιδεώδους σε μία στέρεη ενωμένη αυτοκρατορική ιεραρχία κατευθυνομένη από μία δογματική αρχή, με τους κανόνες και τους νόμους της, διευθυνομένη από μία «ιερατική» κάστα που νάχει σαν κορυφή τον αυτοκράτορα όπως εκείνος, ο οποίος θα είχε αναγεννηθεί μέσω των μυστηρίων και θα ήταν περισσότερο από ένας απλός άνθρωπος, ενσαρκώνοντας διαδοχικά την πνευματική εξουσία και την γήινη κυριαρχία, και θα ήτο Rontifex Maximus (μέγιστος ποντίφηκας), η οποία είναι μια αρχαία εξουσία που επανέφερε ο Αύγουστος.

Η προϋπόθεση έπρεπε να είναι η έννοια της φύσης σαν ένα αρμονικό σύνολο το οποίο θα διαπερνάται από αόρατες ζωντανές δυνάμεις· έπειτα ένας Κρατικός μονοθεϊσμός με μία ομάδα «φιλοσόφων» (θα άρμοζε να πούμε καλύτερα: «μυημένων») ικανών να διεισδύουν πολιτιστικά και, στο μέτρον του δυνατού, να πραγματοποιούν μυητικά την παραδοσιακή θεολογία της ρωμαϊκότητας.

Η αντίθεση, σύμφωνα με τον χριστιανικό δυαδισμό των αρχών, με το «αποδώστε στον Καίσαρα αυτό που ανήκει στον Καίσαρα, και στον Θεό αυτό που ανήκει στον Θεό», με την επακόλουθη άρνησι απότισης φόρου τιμής στον αυτοκράτορα, όχι μ΄ άλλον τρόπο παρά μόνον σαν έναν γήινο αρχηγό (άρνησι που, αφού κρίθηκε σαν εκδήλωση αναρχίας, και ανατροπής, οδήγησε στους επίσημους διωγμούς εναντίον των χριστιανών), είναι ευνόητη. Αλλά η εποχή ήταν ήδη τέτοια που να εμποδίζει την πραγματοποίηση του ιδεώδους του Ιουλιανού. Για μία τέτοια πραγματοποίησι θα χρειαζόταν μια ζωντανή συμμετοχή και μία συνεργασία με τα διάφορα κοινωνικά στρώματα, η υποστήριξη της αρχαίας κοσμικής αντίληψης με κάθε ζωντανό τρόπο. Αντιθέτως, είχε επέλθει ανεπανόθρωτα μία ρήξη μεταξύ ουσίας και μορφής στην παγανιστική κοινωνία.

Αυτή η ίδια η επιτυχία που είχε ο χριστιανισμός παρουσιάστηκε σαν ένα μοιραίο γεγονός. Επί πλέον, ο διάλογος περί θεών όπως και περί εσωτερικών εμπειριών και η θεώρησις των υπαινισσομένων υπερβατικών και «ηλιακών» προϋποθέσεων για την αληθινή εξουσία δεν θα μπορούσε να είναι παρά μία υποκρισία ή μία απλή «φιλοσοφία». Με άλλα λόγια, έλειπε η «ουσιαστική» βάσις. Εξ άλλου ο Ιουλιανός ξεγελάσθηκε νομίζοντας ότι μπορούσε να μεταφράσει σε δημιουργικές δυνάμεις στο πολιτικό επίπεδο, στο πολιτιστικό και το κοινωνικό, διδασκαλίες οι οποίες εκ φύσεως ήταν προωρισμένες, όσο ποτέ άλλοτε, να προορίζονται για αρκετά κλειστούς κύκλους.

΄Οχι ότι, κατά κανόνα, υπήρχε μία αντίφαση μεταξύ της αντίληψης του Ιουλιανού και τον ιδεώδες μιας κρατικής εφαρμογής αυτών των πνευματικών αντιλήψεων κατά κάποιον τρόπο, υπερβατικών. Η ίδια ιστορική πραγματικότητα μιας ολόκληρης σειράς πολιτισμών που στηρίχθηκαν σε μία «ηλιακή» πνευματικότητα — από την αρχαία Αίγυπτο και το Ιράν μέχρις εκείνο που η Ιαπωνία υπήρξε σήμερα — αποδεικνύει ότι αυτή η αντίφαση δεν υπάρχει. Μάλλον, στην



ρωμαϊκή επικράτεια των χρόνων του Ιουλιανού ήταν ήδη ανύπαρχτη μία ανθρώπινη και πνευματική ουσία, ικανή να δημιουργήσει τις βάσεις και τις προϋποθέσεις συμμετοχής μιας νέας ζωντανής ιεραρχίας, υπό την έννοια ενός αυτοκρατορικού ολοκληρωτικού οργανισμού, συνειδητά και αφοσιωμένα προσανατολισμένου σε «παγανιστική» βάση.

΄Ενα αξιοσημείωτο βιβλίο του Δημητρίου Μερεσκόβσκι (Demetrio Mereshkowsky) «Ο θάνατος των θεών» δίνει με θαυμαστό τρόπο και όσο ποτέ αντικειμενικά το κλίμα της εποχής στην οποία έζησε ο Αυτοκράτωρ Ιουλιανός, στις σκιές ενός αληθινού «λυκόφωτος των θεών».

Μετά από μία μεγάλη παρένθεση, κάτι από την αρχαία παράδοση έπρεπε να αναγεννηθεί όταν, με την προβολή των γερμανικών φυλών στο προσκήνιο της μεγάλης ευρωπαϊκής ιστορίας, μπορέσαμε να μιλήσουμε για (αναστήλωση της Αυτοκρατορίας). «Restauratio Imperii» με την μορφή της Ιεράς Μεσαιωνικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Αυτό ιδίως, αν θεωρήσουμε την **γκιμπελινική** παράδοση, που διεκδικούσε την Αυτοκρατορία, ενάντια στις ηγεμονιστικές βλέψεις της Εκκλησίας, μια υπερφυσική εξουσία όχι λιγώτερη από εκείνη αυτης της ίδιας της Εκκλησίας.

Από τέτοια άποψη είναι σημαντικό να θεωρήσουμε ακόμη και αυτό που περιέχονταν σε σχεδόν κρυμμένες μορφές στην ιπποτική φιλολογία, στον αποκαλούμενο «αυτοκρατορικό θρύλο» και σ΄ άλλα ντοκουμέντα.

Προσπαθήσαμε να συλλέξουμε και να παρουσιάσουμε λεπτομερειακά όλο αυτό το υλικό σ΄ένα έργο μας που τιτλοφορείται: «Το μυστήριο του Γκραάλ και η Γκιμπελινική παράδοση περί της Αυτοκρατορίας».

ΜΙΑ ΒΙΒΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Υπάρχει ένας λαός που αρέσκεται στην αυταπάτη ότι είναι ο εκλεκτός λαός της γης. Μέχρι εδώ το γεγονός αυτό θα μας ήταν αδιάφορο αν ο λαός αυτός δεν είχε προξενήσει μύρια κακά εναντίον της ανθρωπότητος και ειδικότερα εναντίον του Ελληνισμού ως Έθνους και ως Ιδέας. Η σημερινή πραγματικότης δυστυχώς είναι θλιβερά. Ο λαός αυτός έχει κατορθώσει να ελέγχη την οικονομική ζωή όλου του κόσμου και να δηλητηριάζει καθημερινώς όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Ένα από τα όπλα που χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί ο Σιωνισμός για τον κορεσμό των συμπλεγματικών του ορέξεων ήταν και είναι η καλλιέργεια της εντυπώσεως ότι ήταν και είναι πάντοτε το αθώο θύμα διαφόρων τυράννων.

Το ποίοι τώρα είναι τα θύματα και ποίοι οι θύτες θα το δείξει ο χρόνος και όχι η διαλεκτική. Άχετα όμως από αυτό σωστό είναι να ξέρουμε ορισμένα πράγματα για ένα βιβλίο που με την ύπουλη τακτική τους οι Εβραίοι εξανάγκασαν το λαό μας να το δεχθή σαν άγιο και θεόπνευστο, για την Παλαιά Διαθήκη. Χρησιμοποιώντας αυτά τα ίδια τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης θα αναφέρουμε χαρακτηριστικές περιπτώσεις που αποδεικνύουν το παντοτεινό μίσος των Σιωνιστών εναντίον της φυλής μας και την προαιώνια διαμάχη του Ελληνισμού με τον Σιωνισμό.

Οι Φιλισταίοι

Στο δημοτικό σχολείο όλα τα Ελληνόπουλα διδάσκονται στο μάθημα των θρησκευτικών την Παλαιά Διαθήκη. Ένα σημαντικό μέρος αυτού του βιβλίου ασχολείται με τους πολέμους μεταξύ Φιλισταίων και Εβραίων και με το πως ο Θεός σύμφωνα με την άποψη των Εβραίων Ιστορικών (Προφήται, Κριταί κ.τ.λ.) εβοήθησε τον «εκλεκτό λαό» να εξοντώσει τους Φιλισταίους. Περί των Φιλισταίων υπάρχει η γνώμη ότι ήσαν Έλληνες άποικοι εκ Κρήτης, εγκατασταθέντες στην Παλαιστίνη πολλούς αιώνας πριν οι Εβραίοι με την «βοήθεια» του Θεού τους εξοντώσουν. Αυτή την άποψη, περί της Ελληνικής δηλαδή καταγωγής των Φιλισταίων, πολλοί έσπευσαν να αμφισβητήσουν λέγοντες μάλιστα ότι είναι επινόησις διαφόρων σκοτεινών αντισημιτικών κύκλων κ.τ.λ... Το ότι όμως οι Φιλισταίοι ήσαν Έλληνες αναφέρεται σαφώς σε αυτήν την ίδια την Βίβλο και συγκεκριμένα στο βιβλίο του Προφήτου Ιεζεκιήλ «Προφητεία κατά των Εθνών». Στο Κεφάλαιο του ιβλίου αυτού με τον τίτλο «Προφητεία κατά των Φιλισταίων» αναφέρονται χαρακτηριστικά τα εξής: (ΚΕΦ. 25 § 16, 17).

> «διά τούτο τάδε λέγει Κύριος. Ιδού εγώ εκτενώ την χείραν μου επί τους αλλοφύλλους **και εξολοθρεύσω Κρήτας** και απολώ τους καταλοίπους τους κατοικούντας την παραλίαν και ποιήσω εν αυτοίς εκδικήσεις μεγάλας, και επιγνώσονται διότι εγώ Κύριος εν τω δούναι την εκδίκησίν μου επ' αυτούς».

Ήσαν λοιπόν πέραν πάσης αμφιβολίας Έλληνες οι Φιλισταίοι που με την «βοήθεια του Θεού» οι Εβραίοι εξόντωσαν και εγκατεστάθησαν στην χώρα τους. Κατά ποίαν τώρα λογικήν ή έστω και μεταφυσικήν άποψιν θα πρέπει να δεχθούμε ότι ο Θεός εβοήθησε τους Εβραίους να σφαγιάσουν τους πρόγονούς μας αυτό είναι άλλη ιστορία.

Το βιβλίο της Εσθήρ και ο Αμάν ο Μακεδών

Σε ένα άλλο «θεόπνευστο» βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης ,στο βιβλίο της Εσθήρ, εμφανίζεται επίσης χαρακτηριστικά η τακτική και τα έργα του Σιωνισμού.

Κατά την διάρκεια της βασιλείας του Ξέρξου στην Περσία αμέσως μετά τον Βασιλέα ισχυρός άνδρας σε ολόκληρη την αυτοκρατορία ήταν ο Αμάν ο Μακεδών. (ΕΣΘΗΡ ΚΕΦ. 4 § 8 «Αμάν ο δευτερεύων τω βασιλεί», ΚΕΦ. 8 § 12 «Αμάν Αμαδάθου Μακεδών»). Σύζυγος του Ξέρξου με συγκεκριμένη αποστολή και σκοπό ήταν η Εβραία Εσθήρ. Αναφέρονται δε επακριβώς τα τεχνάσματα που χρησιμοποίησε ο ομόφυλός της Μαρδοχαίος προκειμένου να γίνει η Εσθήρ βασιλική σύζυγος.

Σαν διορατικός άνθρωπος ο Έλλην Αμάν είχε αντιληφθεί τον βρώμικο ρόλο των Εβραίων στη ζωή της Αυτοκρατορίας. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι στην εκστρατεία εναντίον της Ελλάδος είχε παρασύρει τον Ξέρξη ο Εβραίος Στρατηγός του Μαρδόνιος. Σαν υπεύθυνος λειτουργός λοιπόν και σαν Έλληνας απεφάσισε ο Αμάν να εκμηδενίσει τον Σιωνιστικό κίνδυνο. Διά τούτο συνέταξε και επέτυχε την έγκριση της ακολούθου βασιλικής διαταγής (ΕΣΘΗΡ ΚΕΦ. 3 § 13).

> «Αμάν επέδειξεν ημίν εν πάσαις ταις κατά την οικουμένην φυϊλαίς αναμεμείχθαι δυσμενή λαόν τινα τοις νόμοις αντίθετον προς παν έθνος τα τε των βασιλέων παραπέμποντας διηνεκώς διατάγματα προ το μη κατατίθεσθαι την υφ' ημών κατευθυνομένην αμέμπτως συναρχίαν ειειληφότες ουν τόδε το έθνος μονώτατον εν αντιπαραγωγή παντί διά παντός ανθρώπω κείμενον διαγωγήν νόμων ξενίζουσαν παραλάσσον και δυσνοούν τοις ημετέροις πράγμασιν τα χείριστα συντελούν κακά και προς το μη την βασιλείαν ευσταθείαν τυγχάνειν.
>
> Προστετάχαμεν ουν τους σημαινομένους υμίν εν τοις γεγραμμένοις υπό Αμάν του τεταγμένου επί των πραγμάτων και δευτέρου πατρός ημών πάντας συν γυναιξί και τέκνοις απολέσαι ολορριζεί ταις των εχθρών μαχαίραις άνευ παντός οίκτου και φειδους τη τεσσαρεσκαι δεκάτη του δωδεκάτου μηνός Αδάρ του ενεστώτος έτους, όπως οι πάλαι και νυν δυσμενείς εν ημέρα μια βιαίως εις τον άδην κατελθόντες εις τον μετέπειτα χρόνον ευσταθή και ατάραχα παρέχωσιν ημίν διά τέλους τα πράγματα».

Όταν επληροφορήθη τα περί της βασιλικής διαταγής ο Μαρδοχαίος έσπευσε αμέσως να συναντήσει την Εσθήρ για να καταστρώσουν από κοινού σχέδιον εξοντώσεως του Μακεδόνος Αμάν και να αποτρέψουν με αυτόν τον τρόπο την εφαρμογή του Βασιλικού Διατάγματος (ΚΕΦ. 4). Τελικώς η Εσθήρ κατηγόρησε τον Αμάν εις τον Ξέρξη ότι δήθεν επχείρησε να την βιάσει με αποτέλεσμα να οργισθή ο Ξέρξης αι να διατάξη τον απαγχονισμό του Αμάν. Εν συνεχεία επέτυχαν μέσω της Εσθήρ την έκδοση βασιλικού διατάγματος σύμφωνα με το οποίο οι Εβραίοι της Αυτοκρατορίας είχαν το δικαίωμα κατά την δεκάτη τρίτη ημέρα του δωδεκάτου μηνός να σφαγιάσουν όλους τους εχθρούς τους καθώς και τας γυναίκας των και τα τέκνα των. Χαρακτηριστικό της Εβραϊκής επιρροής ότι ενώ ο Ξέρξης ως γνωστόν δεν ήταν Εβραίος ομιλεί εις το διάταγμά του περί «ενός υψίστου, ζώντος, μεγίστου Θεού». Ήταν δε τόσο μεγάλος ο φόβος που δημιουργήθηκε στους λαούς της Αυτοκρατορίας όταν πληροφορήθηκαν γι' αυτό το διάταγμα ώστε πολλοί μη Εβραίοι έσπευσαν να γίνουν Ιουδαίοι (ΚΕΦ. 8, § 17).

> «Καί πολλοί των εθνών περιετέμοντο και ιουδάϊζον διά τον φόβο των Ιουδαίων».

Εν συνεχεία στο κεφάλαιο 9 του βιβλίου αναφέρονται οι σφαγές που διέπραξαν οι Εβραίοι και πως επειδή δεν επρόλαβαν κατά την ορισθείσα ημέρα να εξοντώσουν όλους τους εχθρούς τους εζήτησαν από τον Ξέρξη μέσω της Εσθήρ να συνεχίσουν τις σφαγές και την επομένην. Από τους πρώτους ποιυ εξόντωσαν ήσαν και οι δέκα υιοί του Μακεδόνος Αμάν. Συνολικώς εφονεύθησαν εβδομήντα πέντε χιλιάδες Πέρσες ευγενείς. Μετά από αυτές τις σφαγές όπως ήτο άλλωστε φυσικό η Περσία παρήκμασε. Όσο διά τους Εβραίους την επομένη των σφαγών «ήγον αυτήν ημέραν αναπαύσεως μετά χαράς και ευφροσύνης» — § 19.

Η εορτή των Πουρίμ

Σε ανάμνηση αυτής της φρικιαστικής σφαγής οι Εβραίοι εορτάζουν μέχρι και σήμερα την εορτή των Πουρίμ. Στην Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια (Τόμος Δ, σελίς 161) διαβάζουμε τα εξής:

> «Η μορφή του Αμάν θεωρείται παρ' Εβραίοις ο τύπος του αποτροπαίου και χαμερπούς ανδρός, Η Ταλμουδική και η μιθραιστική παράδοσις εμφανίζει τον Αμάν ως τον έσχατο των πανούργων και ως την ενσάρκωσι της ανθρωπίνης κακίας. Ούτω απο της εποχής ακόμη των Γκεωνείμ εμφανίζεται το έθιμο της κατασκευής του ομοιώματος του Αμάν (Σ.Σ. του Αμάν του Έλληνος), όπερ αναρτώμενον επί τινος υψηλού μέρους, λιθοβολείται υπό του πλήθους, είτα δε κατακαίεται. Το πρόσωπον του Αμάν δεν αφήκε ανεπηρέαστον και την εβραϊκήν ζαχαροπλαστικήν. Ούτω κατά την εν λόγω εορτήν, κατασκευάζονται διάφορα γλυκίσματα καλούμενα διά του ονόματος του Αμάν: Ωζνέ-Αμάν, δόντια, μάτια του Αμάν κ.τ.λ.».

Διά τους κακόπιστους που πιθανώς θα υποθέσουν ότι όλα αυτά εις την εγκυκλοπαίδεια γράφει κάποιος κακός αντισημίτης πρέπει να είπωμεν ότι το άρθρο υπογράφεται από κάποιον ονόματι Γιωσέφ Ελιγιά. Αυτός είναι με λίγα λόγια ο συμβολισμός της εορτής των Πουρίμ κατά την οποία οι Εβραίοι εορτάζουν τον θάνατο του Έλληνος Αμάν και κατά την οποίαν επίσης κατασκευάζουν γλυκίσματα — ομοιώματα μελών του σώματος του **Έλληνος — Μακεδόνος Αμάν**, τα οποία τρώγουν με καννιβαλιστική διάθεση.

Εάν τώρα αυτό τον αηδιαστικό τρόπο εορτασμού τον συνδυάσουμε με το ιστορικό γεγονός ότι κατά την διάρκεια της πολιορκίας της Ιερουσαλήμ από τον Τίτο (70 μ.χ.) οι Εβραίοι έφαγαν τα ανήλικα τέκνα των, καθώς επίσης και με την λαϊκή παράδοση ότι οι Εβραίοι κλέβουν μικρά παιδιά για να τους πιουν το αίμα, εάν λοιπόν συνδυάσουμε όλα αυτά έχουμε μιαν ιδέα για την παρανοϊκή βαρβαρότητα των ηθών και των εθίμων του δήθεν «εκλεκτού λαού» της γης.

Η Εβραϊκή επανάστασις του 115-116 μ.χ.

Τα αναφερόμενα στο βιβλίο της Εσθήρ τοποθετούνται χρονικώς στο 480-460 π.Χ. Ας μεταφερθούμε τώρα εξακόσια περίπου χρόνια αργότερα σε ένα άλλο ιστορικό γεγονός, στην επανάστασι των Εβραίων στην Κύπρο και την Κυρηναϊκή. Το 115 μ.Χ., οι Εβραίοι με αρχηγό κάποιον Μπαρ Κοχέβα επανεστάτησαν εναντίον της Ρώμης με σκοπό την δημιουργία Εβραϊκού κράτους στην Βόρειο Αφρική. Η επανάστασις αυτή τελικώς συνετρίβη από τον Αυτοκράτορα Τραϊανό που με διάταγμά του απηγόρευσε την κατοικία Εβραίων στην Ιερουσαλήμ την οποία μετωνόμασε σε Αιλίαν Καπιτωλίναν, τον δε Ναό του Σολομώντος μετέτρεψε σε Ναό του Καπιτωλίου Διός. Εκείνο όμως που έχει σημασία σε όλη αυτή την υπόθεσι είναι η βαρβαρότης και το φρικαλέο μίσος που επέδειξαν οι Εβραίοι εναντίον των Ελλήνων κατά την διάρκεια της Επαναστάσεώς των.

Στην Κυρηναϊκή συγκεκριμένα εφονεύθησαν 220.000 Έλληνες, στην δε Κύπρο 240.000 Έλληνες. Πρέπει να σημειωθή ότι οι αριθμοί αυτοί για εκείνη την εποχή ισοδυναμούν με κυριολεκτική γεννοκτονία των Ελλήνων αυτών των περιοχών.

Αλλά για την βαρβαρότητα και την εγκληματικότητα του «εκλεκτού λαού» ομιλεί πολύ παραστατικά ο Δίων ο Κάσσιος («Ρωμαϊκή ιστορία»): «έβραζαν τις σάρκες τους, έφτιαχναν ζώνες από τα έντερά τους και ρούχα από το δέρμα τους. Πολλούς τους πριόνιζαν στα δυο, αρχίζοντας από το κεφάλι. Άλλους τους έριχναν στα θηρία. Συνολικά χάθηκαν

220.000 Έλληνες».

Αυτοί είναι οι Εβραίοι, τα δήθεν «αθώα θύματα». Όσο όμως και αν κατορθώνουν να πείθουν τις μάζες ότι είναι πάντοτε οι άδικα κατατρεγμένοι, ποτέ δεν θα μπορέσουν να σβήσουν τα λόγια του Μάρτυρος της Φυλής μας του Μεδόνος Αμάν στο πρόσωπο του οποίου μισούν την Δύναμι που τελικά θα εμποδίση τη πραγματοποίηση των βδελυρών σχεδίων τους, την Δύναμι του Ελληνισμού.

Και τα λόγια του Έλληνος Αμάν θα είναι πάντοτε επίκαιρα στη μνήμη όλων των Αγνών Στρατιωτών του Πολιτισμού:

«Εν πάσαις ταις κατά την οικουμένην φυλαίς αναμεμείχθαι δυσμενή λαόν τινα τοις νόμοις αντίθετον προς παν έθνος».

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821 - 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1987

Στις 25 Μαρτίου 1987 συμπληρώνονται 166 χρόνια από την ημέρα εκείνη της ενάρξεως της Εθνικής Επαναστάσεως του 1821. Από την ημέρα εκείνη που οι Έλληνες σκλάβοι ξεσηκώθηκαν κατά του βάρβαρου δυνάστη. Για την Επανάσταση του 1821 πολλά έχουν λεχθεί κατά καιρούς από διαφόρους.

Οι μαρξιστές υποστηρίζουν πως η όλη υπόθεσις υπήρξε ένα αποτέλεσμα της πάλης των τάξεων και πως η επανάσταση του 1821 ήταν ένας ξεσηκωμός των προλεταρίων. ανάλογη ερμηνεία δίνουν, σε πρόσφατο άρθρο, που δημοσιεύθηκε στο μαρξιστικό περιοδικό «ΤΟΤΕ» και στην κάθοδο των Δωριέων. Αστεία επιχειρήματα αρρωστημένων εγκεφάλων, που δεν μπορούν να δουν τίποτε πέρα από τον ιστορικό υλισμό. Είμαι περίεργος ποιά θα είναι η μαρξιστική ερμηνεία, που θα δώσουν στα τελευταία περίφημα φιλελεύθερα ανοίγματα του σημερινού πατερούλη τους Γκορμπατσώφ.

Μία άλλη φιλελεύθερη, ατομικιστική άποψη, που είχε σαν προέλευση τους μεγαλοαστικούς κύκλους της Κωνσταντινουπόλεως, είναι η γνωστή ως Φαναριώτικη Ιδέα. Σύμφωνα με αυτή δεν έπρεπε να γίνει η Επανάσταση του 1821 γιατί θα ήταν εφικτή η άλωση του Οθωμανικού κράτους εκ των έσω και το πέρασμα της εξουσιας στα χέρια των Ελλήνων ήταν ζήτημα χρόνου. Η επανάσταση των Νεοτούρκων αρκετά χρόνια αργότερα είναι η μεγαλύτερη απόδειξη για το πόσο ανεδαφική ήταν η Φαναριώτικη ιδέα. Πολλοί επίστεψαν τότε ότι τα διάφορα έθνη του οθωμανικού κράτους θα ήσαν ελεύθερα να διεκδικήσουν κάποιο ρόλο στην Αυτοκρατορία. Μόλις μερικά χρόνια πέρασαν και οι σφαγές των Ελλήνων, των Αρμενίων και ο παραγκωνισμός των Κούρδων απέδειξε ότι οι Τούρκοι σαν Κατακτητές δεν υπήρξαν ποτέ αφελείς, ώστε να επιτρέψουν σε κάποιο άλλο έθνος να πάρει την θέση τους.

Δεν ήταν λοιπόν ούτε ταξική επανάσταση, μα ούτε και λανθασμένη ενέργεια η Επανάσταση του 1821. Ήταν η Εθνική Επανάσταση των Ελλήνων για ανεξαρτησία, ελευθερία και αξιοπρέπεια. Μία επανάσταση Εθνική, που είχε ξεκινήσει πολλά χρόνια πριν από τον καθαρό Ελληνικό Προσανατολισμό του τελευταίου Παλαιολόγου και του τελευταίου Μεγάλου Δάσκαλου, του Πλήθωνα Γεμιστού.

Νοσταλγώ τα παιδικά χρόνια, όταν ριγούσαμε από συγκίνηση ακούγοντας το θούριο του Ρήγα: «Ως ποτέ παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά...», όταν δακρύζαμε με αγνή πατριωτική καρδιά ακούγοντας τους «Κολοκοτρωναίους». Προ ημερών άκουσα παιρνώντας έξω από ένα δημοτικό σχολείο παιδικές φωνές να τραγουδούν: «μια μέρα έγινε στουπί πέταξε πέρα το χακί και άρχισε να κλαίει». Αυτά είναι τα «ιδανικά» με τα οποία διαπαιδαγωγείται σήμερα η Ελληνική νεολαία...

Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα μας και ας τονίσουμε πως το 1821 δεν υπήρξε υπόθεση εύκολη, ούτε έργο πολλών. Για όποιον έχει πραγματικά μελετήσει την ιστορία το 1821 υπήρξε καρπός αιώνων, αιώνων γεμάτων αίμα, θυσία, δάκρυα και επίσης πως υπήρξε, όπως και όλα τα μεγάλα πράγματα, αποτέλεσμα της θέλησης μιας ηρωϊκής μειοψηφίας.

Αυτές τις μέρες, που συμπληρώνονται 166 χρόνια από το 1821, θα πρέπει ο νους μας να φτερουγίσει στην Αλαμάνα, στα Δερβενάκια, στο Μεσολόγγι, στα Σφακιά, στις αετοφωλιές της Μάνης, στο Σούλι, αυτές τις μέρες γεμάτα ίσκιους θε να 'ναι τα δοξασμένα βουνά της Αρκαδίας, τα βουνά της Κλεφτουριάς. Φαντάζομαι μέσα στη νύχτα σε ερημοκκλήσι σε ψηλή κορφή, στο δασωμένο Μαίναλο, πομπή να έρχεται από καβαλαραίους. Και ένας παπάς φυλαγμένος μέσα από του χρόνου τη λήθη να λειτουργά. Και οι καβαλαραίοι να σιμώνουν και πάνω στα άλογά τους να λειτουργιώνται. Οι Κολοκοτρωναίοι... η λεβεντιά, η περηφάνεια, η τιμή, το θάρρος, η γενναιότητα, ο Ελληνισμός!

«Καβάλα πάν' στην εκκλησιά
Καβάλα προσκυνάν».

Μας λένε διάφοροι κούφιοι ρήτορες, πως με την Επανάσταση του 1821 αποκτήσαμε Εθνική Ανεξαρτησία. Ποιά Εθνική Ανεξαρτησία; Την «ανεξαρτησία» των πολυεθνικών και του σάπιου κοινοβουλευτισμού; την «ανεξαρτησία» της εξαρτήσεως, από το 1821 μέχρι σήμερα πάντα από κάποια μεγάλη δύναμη; Ποιά ανεξαρτησία; Η Επανάσταση του 1821 ήταν η Αρχή και γι' αυτό στη μνήμη όλων εκείνων, που με το αίμα τους, χάραξαν την πορεία μας, σήμερα κλείνουμε ευλαβικά το γόνυ. Για όσους όμως έχουν στα στήθη τους περηφάνεια και θέληση για αιώνα, για όσους είναι έτοιμοι για θυσίες στο βωμό του Ελληνισμού, θα επαναλάβουμε τα λόγια του Ρήγα:

«Ως πότε παληκάρια θα ζώμεν στα στενά,
μονάχοι σαν λιοντάρια στες ράχες, στα βουνά.
Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή
παρά σαράντα χρόνια, σκλαβιά και φυλακή».

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΡΕΤΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μετά την λαμπρή εποποιία των Μηδικών και Καρχηδονιακών πολέμων η Ελλάδα βγαίνει κυρίαρχη δύναμη της Α. Μεσογείου. Πανίσχυρη και ανεπηρέαστη ώστε να φθάσει στο ύψος του πολιτισμού του «Χρυσού Αιώνος» στην χρυσή εποχή. Παρά ταύτα οι πρόγονοί μας μη ορθά συλλογιζόμενοι το μέλλον τους και την παραμένουσα Ασιανική απειλή εξαντλούνται εμπλεκόμενοι τον εκτεταμένο εμφύλιο Πελοποννησιακό πόλεμο από το 460 έως το 404.

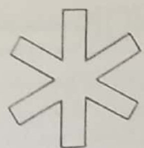
Αυτή την μακάβρια 50ετία κατασφάζονται και αποδυναμούνται Ίωνες και Δωριείς σε τέτοια έκταση ώστε όταν τον Απρίλιο του 404 η Αθήνα μετά 6μηνη πολιορκία παραδίδεται και ηττάται οριστικά η νικήτρια Σπάρτη και οι σύμμαχοί της είναι εξ ίσου ταλαιπωρημένοι και αδύναμοι, εξασφαλίζοντας μια πρόσκαιρη κυριαρχία στο Πανελλήνιο. Μόνη παρηγοριά των πικρών χρόνων που ακολούθησαν η αθάνατη παρουσία και νίκη της θελήσεως των «μυρίων». Όταν το 401 έως το 400 Έλληνες -μισθοφόροι πια στις έριδες των Μήδων—μετά την ήττα του εργοδότη τους Κύρου μαχόμενοι επί 1 ολόκληρο χρόνο επέτυχαν να επιστρέψουν από τα Κούναξα κοντά στην Βαβυλώνα στην Τραπεζούντα και να γυρίσουν τελικά στην Πατρίδα. Οδηγημένοι από τους Σπαρτιάτες και Αθηναίους, αξιωματικούς τους, διασχίζοντας χίλια μίλια και χάνοντας 4.000 συντρόφους. Οδηγημένοι από την φωνή του Αίματος, το θάρρος, την Τέχνη και την στρατιωτική ιδιοφυία, επέτυχαν να επιβληθούν στους Ασιανούς εχθρούς και να γυρίσουν νικητές. Ένας από τους αρχηγούς τους και ο Αθηναίος Ξενοφών που στο περίφημο βιβλίο του «Κύρου Ανάβασις» αφηγήθηκε την περίλαμπρη πορεία επισημαίνοντας με τις μοιραίες λέξεις του σ' ένα εδάφιο το μέλλον του ελληνικού θαύματος:

«Η Περσία ανήκει στον Άνδρα που έχει το θάρρος να της επιτεθεί».

Μετά από χρόνια ο Βασιλεύς Αλέξανδρος ο γιός του Φιλίππου θα σφραγίσει την αλήθεια των λόγων του Αθηναίου Στρατηγού -Ιστοριοδίφη.

Στο μεταξύ οι Σημιτογενείς Ανθέλληνες Καρχηδόνιοι ακολουθώντας τα ίχνη της Ελληνικής αδυναμίας βρίσκουν ευκαιρία να επιτεθούν στις ελληνικές πόλεις της Μεγάλης Ελλάδας. Καταλαμβάνουν τον Ακράγαντα (406) σφάζοντας τον πληθυσμό, και κατέχουν την Β και Δ Σικελία απειλώντας διαρκώς τις απομονωμένες Συρακούσες και μικρότερες Ελληνικές πόλεις που παραμένουν ελεύθεροι θύλακοι στο νησί έως το 400.

Το 400 όταν ο σατράπης Λυδίας και Ικαρίας Τισσαφέρνης επιτίθεται στις Ιωνικές πόλεις η ηγεμονεύουσα την Ελλάδα Σπάρτη στέλνει τον Βασιλιά Αγησίλαο τον Β΄ με 2.000 οπλίτες ενάντια στους βαρβάρους. Οι Σπαρτιάτες και οι συνέλληνες με θυελλώδη προέλαση συντρίβουν τους ασιάτες φθάνοντας σε δύο χρόνια (396-394) προ των Σάρδεων αφού πέτυχαν να ελευθερώσουν την Δυτική Μικρά Ασία από τον Περσικό έλεγχο. Τότε λόγω του εκραγέντος Κορινθιακού πολέμου ανακαλείται ο Αγησίλαος ενώ οι Αθηναίοι, οι Θηβαίοι, Κορίνθιοι και Αργείοι συμμαχούν με τους Πέρσες εχθρούς προκειμένου να ανεξαρτητοποιηθούν από την ηγεμονία των Σπαρτιατών. Έχει λησμονηθεί η κοινή καταγωγή, δεν υπάρχει συνείδηση της φυλετικής ταυτότητας, άθλιοι δημαγωγοί και μικροσυμφέροντα ρίχνουν τους περήφανους νικητές των Μηδικών σημερινούς ζήτουλες του χθεσινού εχθρού ενάντια σε αδελφούς τους. Ένα γεγονός που η φθίνουσα Σπαρτιατική ισχύς, δεν μπορεί να υπερκεράσει ώστε νικήτρια να ενώσει τους Έλληνες. Έτσι από το 394 έως το 334 οι έλληνες θα σφαγιάζονται ανηλεώς μεταξύ τους ενώ οι δυνάμεις της Ασίας χαίρονται την ασφάλειά τους και το δράμα μας. Κρουνοί Ελληνικού αίματος θυσιάζονται στον βωμό ενός ηρωισμού δίχως μακρόπνοο περιεχόμενο, δύο γενεές ελλήνων πολεμιστών θα σπαταλήσουν το σφρίγος τους μαχόμενοι αλλήλους, θαύματα στρατηγικής δεινότητας και θυσίας άξια προσοχής και οδύνης: Κνίδος, Αλίαρτος, Χαιρώνεια, Λεύκτρα, Μαντίνεια, με κατάληξη μια προσωρινή «ηγεμονία» των Θηβαίων (που είχαν Μηδίσει!!.)



Η ΑΝΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ



Γνωρίζουμε πως κάθε άποψη περί διαφοροποίησης των φυλών μεταξύ τους, κάθε αίτημα φυλετικής αμειξίας, κάθε αναφορά στον πολιτισμικό κίνδυνο της επιμειξίας καθώς και όποια προσπάθεια ενημέρωσης με επιχειρήματα που πλήττουν τον άθλιο ισοπεδωτισμό της εποχής μας είναι σήμερα εξοβελιστέα σαν φρίκη, κτηνωδία, φασισμό, ρατσιστική υστερία και τόσες άλλες ευφυολογικές αηδίες του κατεστημένου. Γι' αυτό πέρα από την ιδιαισθησία του κάθε 'Ελληνα ή Ευρωπαίου που τον διαφορίζει ή τον τοποθετεί απέναντι στο πρόβλημα των εγχρώμων καθημερινά, παρουσιάζουμε μια σύνοψη θέσεων ή σκέψεων που διατύπωσαν κατά καιρούς διάφοροι επιστήμονες ποικίλων ειδικοτήτων πάνω στο φυλετικό ζήτημα. 'Οποιος πιστεύει πως η οικολογία δεν έχει μόνο μια τεχνολογική πηγή προβλημάτων αλλά επίσης και μια βιολογική πηγή, ας μελετήσει προσεκτικά τα αναφερόμενα μικρά εδάφια που καταλόγησε ο Βρεττανός συναγωνιστής John Field για να νοιώσει ακόμα μια φορά πως ο αντιρατσισμός βρίσκει έδαφος στην άγνοια, την παραποίηση, και το ψεύδος.

'Ετσι βιώνουμε καλύτερα τον αηδή όσο και χιμαιρικό χαρακτήρα του κόσμου της φυλετικής παμειξίας που πέρα από αντοαισθητικός είναι αντιφυσικός και γι' αυτό τόσο διαβολικά επικίνδυνος έστω και σαν ενδεχόμενο.

PROF. CURT STERN ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΓΕΝΕΤΙΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΣ

«Οι άνθρωποι γενετικώς γεννιούνται ανόμοιοι. Είναι ένα γεγονός της Φύσεως και εντελώς ανεξάρτητο από τις καταλήξεις του που μπορούν να αποτελούν πολιτικές ή κοινωνικές μεταφράσεις.»

PROF. FRANK C. MCURK ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ VILLANOVA

«Η ύπαρξη διαφορών στον υπολογισμό ενός τέστ Νέγρου - Λευκού μόλις και συζητήται. Σχετικά με εμπειρικά στοιχεία, η ψυχοτεχνία αποδεικνύει καθαρά ότι οι νέγροι, που τους είχαν πάρει σαν μια ομάδα υποκειμένων, απαιτούν στο τέστ ένα αποτέλεσμα κατώτερο από τους λευκούς που τους είχαν πάρει επίσης σαν μια ομάδα υποκειμένων.»

PROF. ROBERT BEAN ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ

«Ο νέγρος, έχει καλά εξελιγμένες τις κατώτερες εγκεφαλικές ικανότητες (όσφρησις, όρασης, χειροτεχνίας, ιδιοσωματικές αισθήσεις), ο Λευκός τις ανώτερες (αυτοέλεγχο, δύναμη θελήσεως, ηθική αίσθηση, ασκητική και φρόνησι.)

PROF. ARTHUR SENSEN ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ HARVARD

«Εάν αναφερθούμε σε ότι ήδη γνωρίζουμε για την εξέλιξη του ανθρώπου, πάνω σε πολλά άλλα είδη γενετικών φυλετικών διαφορών, πάνω στις σχετικές συνεισφορές της γενετικής και των στοιχείων του περιβάλλοντος στις διαφορές των πνευματικών ικανοτήτων, και πάνω στην συνέπεια (σχετική με την διαφορά μέσα στις ομάδες) των διαφόρων λευκών - νέγρων σε IQ φαίνεται πολύ πιθανόν ότι τα γενετικά στοιχεία μεταφέρουν σε ουσιαστικό βαθμό έναν μικρότερο μέσο όρο σε IQ των νέγρων αμερικάνων.»

DR. S.C. CAROTHERS
Ειδικός Υπεύθυνος θεμάτων Πνευματικής υγείας
Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας

«Ο Αφρικανός, με την ολική του απουσία συνθέσεως, πρέπει, συνεπώς, να χρησιμοποιεί τους εμπρόσθιους λοβούς (του εγκεφάλου) αλλά λίγο, έτσι και όλες οι ιδιορρυθμίες της Αφρικανικής ψυχολογίας μπορούν να εννοηθούν σαν μέσα στην αργία του μυαλού.»

PROF. CARLTON S. COON ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΟΥ HARVARD

«Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν τεράστιες ατομικές διαφορές στις ανατομικές ιδιαιτερότητες και την φυσιολογία του ανθρώπινου εγκεφάλου και μερικές από αυτές είναι φυλετικές.»

«Δυστυχώς, τελικά, όποιος πιστεύει στις γενετικές διαφορές των φυλών είναι «ρατσιστής». Εάν πιστεύει ότι ένα πνευματικό τέστ ένας λευκός το κάνει καλλίτερα από ένα νέγρο, διαγράφεται σαν «φανατικός», όποιος έχει την αντίθετη γνώμη είναι αξιέπαινος και επιστημονικά αποδεκτός.»

PROF. HENRY E. GARRETT ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ COLUMBIA

«Τελευταίως, έγινε της μόδας η περιγραφή με ενθουσιώδεις ορολογίες της ανδρείας των νέγρων κατά την διάρκεια των τελευταίων 5000 ετών, αν και η αλήθεια είναι ότι η

ιστορία, των νέγρων αφρικανών είναι ως επί το πλείστον ένα λευκό κενό. Μέχρι την άφιξη των Ευρωπαίων δεν υπήρχε κανένας τύπος πολιτισμού λογοτεχνικού στο λουρί του Ηπειρωτικού νέγρου. Ο νέγρος δεν κατείχε γραπτό λόγο, κανένα τύπο αριθμών, ημερολόγιο, ή μετρικού συστήματος. Ποτέ δεν ανέπτυξε ένα άροτρο ή μία ρόδα. Ποτέ δεν εξημέρωσε ένα ζώο. Με (πολυάριθμες) εξαιρέσεις ποτέ δεν έφτιαξε τίποτα περισσότερο από καλύβια σιδερένια και σκεπή από άχυρα.»

CHARLES DARWIN ΒΙΟΛΟΓΟΣ — ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

«Οι φυλές είναι διαφορετικές από (πλευράς) διάπλασης, ικανότητας εγκλιματισμού και από προδιάθεσης για ορισμένες ασθένειες. Τα πνευματικά τους χαρακτηριστικά διακρίνονται επίσης πολύ ευκρινώς.»

PROF. AUDREY M. SHINCY ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ
RANDOLPH — MACON ΚΟΛΛΕΓΙΟ

«Η αξιοσημείωτη σταθερότης των αποτελεσμάτων των τέστ... όλα δείχνουν την παρουσία κάποιων φυσικών διαφορών ανάμεσα σε νέγρους και λευκούς οριζόμενων από τα τέστ ευφυίας.»

«Το IQ των νέγρων Αμερικάνων ευρίσκεται, σαν γενικός κανόνας από 15 έως 20 βαθμούς πιο κάτω από τους λευκούς Αμερικάνους. Οι νέγροι συμπίπτουν με τις μέτριες κατατάξεις των IQ των λευκών από 10 έως 25 τοις εκατό. Οι διαφορές νέγρων - λευκών στα αποτελέσματα κατά μέσον όρον των τέστ παρουσιάζεται σε όλους τους τύπους των πνευματικών τέστ αλλά η καθυστέρηση των νέγρων είναι μεγαλύτερη στα τέστ αορίστου φύσεως — π.χ. προβλήματα που αφορούν την λογική, την αφαίρεση, την αντίληψη...

Προς τούτοις, όταν επιλεκτικά εξισώνουν τους κοινωνικοοικονομικούς παράγοντες, φαίνονται μεγάλες και σπουδαίες διαφορές προς όφελος των λευκών».

PROF. HENNS E. GARRETT

PROF. ARNOLT S. TOYNBEE — ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

«Μπορεί να αποδειχθεί ταξινομώντας την ανθρωπότητα κατά χρώμα, ότι η μοναδική από τις αρχικές φυλές που αποσπάται αυτής της ταξινομήσεως που δεν συνεισέφερε με δημιουργικό τρόπο σε κανέναν από τους 21 δικούς μας πολιτισμούς είναι η φυλή των νέγρων.

PROF. C. S. CONNOLLY ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ — ΦΥΣΙΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ CATOLICA A. MERICA

«Ο εγκέφαλος του νέγρου είναι, σαν γενικός κανόνας, πιο μακρύς, στενός και επίπεδος, από τον εγκέφαλο των λευκών... Μπορούμε να πούμε ότι (το σχήμα) του εμπρόσθιου λοβού των εγκεφάλων των λευκών είναι πιο κανονικό, πιο ομοιόμορφο από τον εγκέφαλο του μαύρου.»

DR. LUIS B. LEAKLEY

«Σαν κοινωνικός ανθρωπολόγος δέχομαι φυσικά, και προς τούτοις υπογραμμίζω (τονίζω) ότι υπάρχουν τεράστιες διαφορές, τόσο πνευματικές όσο και ψυχολογικές, που

χωρίζουν τις διάφορες φυλές της ανθρωπότητος. Πράγματι, θα έτεινα να εισηγηθώ ότι για τις τεράστιες φυσικές διαφορές που υπάρχουν σ' αυτές τις φυλές σαν την ευρωπαϊκή και την νέγρικη, οι πνευματικές και ψυχολογικές διαφορές είναι μεγαλύτερες.»

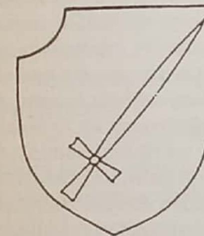
Προσθέσαμε σε αυτές τις γνώμες, δύο ακόμη σπουδαίων προσωπικοτήτων, δύο φυλών μη λευκών. Νέγρων και Εβραίων. Από την μία πλευρά ο Benjamin Disraeli, γνωστός Εβραίος Σιωνιστής πολιτικός και από την άλλη ο Mohammed Ali, ο γνωστός Casius Clay, άξιος αντιπρόσωπος της φυλής του.

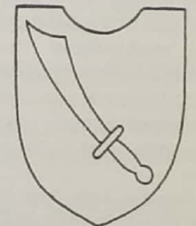
MUHAMMED ALI ΑΛΛΩΣ CASIUS CLAY
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΜΠΟΞ

«Η φυλετική αφομοίωση, είναι εναντίον του νόμου του Θεού. Το ότι ο κόσμος ζει μέσα στην δική του κοινότητα, δεν είναι ζήτημα μίσους, αλλά της Φύσεως. Ένας άνθρωπος πρέπει να είναι τρελός για να ζει —και να αφομοιώνεται— σε μία κουλτούρα που δεν είναι δικιά του».

DISRAELI στο βιβλίο του «Endymion»

«Κανένας δεν πρέπει να απωθεί το ζήτημα της ράτσας. Είναι το κλειδί της παγκοσμίου ιστορίας. Η γλώσσα και η θρησκεία δεν κάνουν μία φυλή, μόνο το αίμα.»





Πρόσκληση

Το Σάββατο 28 Μαρτίου θα γίνει στο χώρο των γραφείων της Ομονοίας

ΟΜΙΛΙΑ

με θέμα τον κομμουνισμό σαν βιοθεωρία και κοσμοθεωρία και την θέση του εθνικοσοσιαλισμού απέναντί του. Καλούνται άπαντες οι ενδιαφερόμενοι να παρευρεθούν.

Καλούνται όλοι οι αναγνώστες και φίλοι της Χρυσής Αυγής να ψάξουν να βρουν νέα κέντρα διακίνησης του περιοδικού μας και να επικοινωνήσουν μαζί μας, ή στέλνοντάς μας γράμμα που θα αναφέρουν την διεύθυνση του νέου κέντρου, ή ερχόμενοι από τα γραφεία μας. Αυτό δε, να το θεωρήσουν σαν ελάχιστη συνεισφορά για τον αγώνα μας για τον Εθνικοσοσιαλισμό.



ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος αποκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητος.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Η θέση και η άποψη του Εθνικοσοσιαλισμού για την τέχνη είναι καθαρή, δεδομένη και σταθερή και δεν μεταβάλεται ανάλογα με το αντικείμενο που εξετάζει, αλλά βάσει των αρχών της κριτικάρει τα γεγονότα.

Το άρθρο αυτό δε γράφεται με σκοπό να γνωρίσει στον αναγνώστη την άποψη της κίνησης για την αρχαία τραγωδία, μια που κάτι τέτοιο είναι ένα θέμα ενός υπερβολικά εκτεταμένου δοκιμίου αλλά παίρνοντας αφορμή από τον πρόσφατο θάνατο του Κάρολου Κουν προσπαθεί να προσφέρει ένα πρώτο βήμα όπου ο αναγνώστης μπορεί να σταθεί και να σκεφτεί τί πράγματι είναι Τέχνη, ποιά είναι η σχέση της με τη Ζωή και πως η Τέχνη υποδαυλίζεται, αποπροσανατολίζεται, πατρονάρεται, και εμπορικοποιείται, προβάλλοντας άτομα που μονομερώς μόνο καλύπτουν τις αισθητικές ανάγκες ενός έργου τέχνης όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση αρχαίας τραγωδίας.

Ο Κάρολος Κουν ήταν Εβραίος. (Το γεγονός αναφέρθηκε μόνο στα ψιλά της εφημερίδας ´Εθνος ενώ αποσιωπήθηκε από τις υπόλοιπες εφημερίδες). Αυτό σημαίνει πως φυλετικά ήταν ξένος και σαν ξένος δεν μπορεί να κατανοήσει σε βάθος την έννοια ενός Αρίου δημιουργήματος. Το ότι ήταν Εβραίος σημαίνει επίσης ότι ήταν υλιστής πράγμα που από τη φύση του εναντιώνεται στην μεταφυσική ενός έργου σαν την τραγωδία. Συνεπώς ο Κουν εργαζόμενος πάνω σε αρχαίους κλασσικούς βρίσκεται έξω από τα νερά του, μακριά από τις καταβολές της φυλής του και το μόνο που του μένει είναι όσο το δυνατόν περισσότερο να προσγειώσει και καθημερινοποιήσει τα νοήματα των αρχαίων έργων καταφέρνοντας έτσι τον εκχυδαϊσμό τους.

Το αν ο Κουν ήταν καλός ή όχι σκηνοθέτης είναι μια τελείως διαφορετική υπόθεση. ´Ισως στον Μπρεχτ, στον Ιονέσκο ή οπουδήποτε αλλού η νοοτροπία του ταυτιζόταν με του συγγραφέα, να έδινε καλά δείγματα σκηνοθεσίας. Αν ο Κουν είχε ασχοληθεί μόνο με τους παραπάνω συγγραφείς τότε σήμερα και μεις δεν θα ασχολούμαστε μαζί του. Το θέμα όμως είναι ότι ο Κουν με τη σκηνοθεσία του αποπειράται και καταφέρνει την εκμοντερνοποίηση της τραγωδίας, της στερεί το μεταφυσικό και διαχρονικό της στοιχείο εισάγοντάς την από την καθαρθότητα της μορφής στις αφηρημένες αξίες του Μπρεχτικού παραλόγου. Απόδειξη γι αυτό είναι οι ίδιες οι τραγωδίες που με αφορμή το θάνατό του προβλήθηκαν στην τηλεόραση. Κι αυτό είναι ένα έγκλημα ενάντια στη πολιτιστική μας κληρονομιά, ένα έγκλημα ενάντια στον ίδιο τον πολιτισμό και μάλιστα ένα έγκλημα που προβάλλεται σαν πρότυπο. Είναι καιρός πια τα πράγματα να μπουν στην θέση τους: καινοτομία και πρωτοπορία είναι δύο τελείως διαφορετικές έννοιες. Ας πάψουμε ό,τι δεν καταλαβαίνουμε να το βαφτίζουμε πρωτοποριακό και να το λατρεύουμε. Ας πάψουμε να ταλαιπωρούμε με τη μικρότητά της λογικής μας έννοιες που μόνο να νοιώσει μπορεί κανείς. Ας πάψουμε να συγχέουμε την αρχαιότητα με τη σημερινή εποχή: η τραγωδία δεν είναι σημερινή, είναι παντοτινή. Αν με δύο λόγια ήθελα να συνοψίσω την άποψή μου για τον Κουν θα το έκανα με τους εξής στίχους του Paound:

Η εποχή απαιτούσε είδωλο
του επιταχυνόμενου της μορφασμού.
Κάτι για το σύγχρονο θέατρο
όχι πάντως τη χάρη έργου αττικού.
´Οχι βεβαίως όχι, τη σκοτεινή
ρέμβη των οραματιστών.
Ας προτιμούνται οι ψευτιές
απ᾽ την παράφραση των κλασικών!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ του ANDY WARHOL

Ο θάνατος του Warhol γλύτωσε τον κόσμο της Τέχνης από ένα Δυνάστη. Η εμποροποίηση της τέχνης, η έννοια της Δημιουργίας για το κέρδος βρίσκει στο πρόσωπο του Warhol τον ιδανικό της εκφραστή. Σαν μορφή χαρακτηρίζει μια εποχή καταδικασμένη από την Ιστορία στην αφάνεια. Την εποχή της τεχνολογίας, της επιστημονικής τεχνοκριτικής, του εμπορίου, της μεγαλούπολης, του κόμπλεξ της πρωτοπορίας. Ο ίδιος ο Warhol δήλωνε: Δεν υπήρξα ποτέ δυστυχισμένος αλλά όμως πιστεύω ότι είναι φριχτό να ζεις. Και επίσης: Πιστεύω πως η τέχνη έχει πεθάνει.

Αυτό που ο Warhol ονόμαζε Τέχνη έχει πεθάνει γιατί απλά δεν έζησε ποτέ.

Ο LANG ΚΑΙ Ο Dr MABOUZE

Η συνεχής παρουσίαση των έργων του Friz Lang που έχουν και κεντρικό ήρωα το Δρ. Μαμπούζε από την ελληνική τηλεόραση προλογίστηκαν και διανθίστηκαν από ένα σωρό ανακρίβειες και σχόλια του παρουσιαστή. Ισχύουν τα εξής: Ο Friz Lang **δεν** ήταν Εβραίος. Οι ταινίες του **δεν** αποτελούν κριτική στην άνοδο του Χίτλερ και **δεν** έχουν (κατά κανόνα) πολιτικές προεκτάσεις. Στο «δρ. Μαμπούζε ο παίκτης» το σενάριο γράφτηκε από την σύζυγο του Lang Thea Von Harbou η οποία υπήρξε δυναμική εθνικοσοσιαλίστρια και μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος πριν την ανάβαση του τελευταίου στην εξουσία. Επίσης η δεύτερη ταινία αφιερώματος, ουδέποτε απαγορεύτηκε στη ναζιστική Γερμανία. Είναι γεγονός ότι ο Lang έφυγε από την Γερμανία μετά την άνοδο του ναζισμού, για το Χόλλυγουντ. Αυτό απλά δείχνει αστισμό και αδυναμία χαρακτήρος, αλλά δε μειώνει την αξία έργων όπως η «Μητρόπολη» (το σενάριο της οποίας είχε επίσης γραφτεί από την Thea Von Harbou).

EZRA POUND (1886 - 1972)

100 χρόνια από την γέννησι του EZRA POUND συμπληρώθηκαν το 1986 και ούτε μία έκδοση για τον μεγαλύτερο αμερικανό ποιητή της εποχής μας. Σ᾽ εκείνον που υπήρξε ένα λαμπρό πνεύμα συνθέτοντας τα «Cantos», «το τελευταίο ποίημα της ποίησης» χαρακτηρίσθηκε. Σ᾽ αυτόν που βοήθησε τον Joyce να γράψει τον «Οδυσσέα», που υπήρξε φίλος του Yeats, του T.S. Eliot, του Hemingway και τόσων άλλων.

Αλλά πώς θα περίμενε κανείς να αναγνωρίσουν την μεγαλοφυία ενός φασίστα, ενός Αντισιωνιστή!

Στο τέλος του πολέμου αφού δικάσθηκε για εσχάτη προδοσία, τον κλείσανε σ᾽ ένα κλουβί για 6 μήνες και αργότερα σε ψυχιατρική κλινική (μήπως την ίδια τύχη δεν είχε και ο Κνούτ Χάμσουν από τις Νορβηγικές αρχές!).

Πέθανε αμετανόητος φασίστας στην Βενετία, την 1η Νοεμβρίου 1972, και αναπαύεται στο νησί του Αγίου Μιχαήλ.

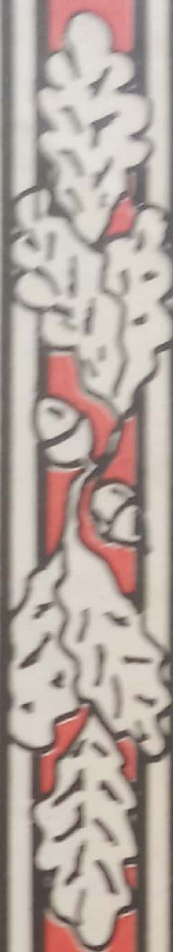
Αυτό που αγαπάς, παραμένει
όλα τ᾽ άλλα περιττεύουν.
Αυτό που αγαπάς περισσότερο είναι η αιώνια κληρονομιά σου.
Μάθε απ᾽ τον φλύαρο κόσμο ποια θέση σου ταιριάζει
στην κλίμακα της αποκάλυψης και της ειλικρινής τέχνης
´Εφθασε η στιγμή!

N. E.

«Το ´Εθνος, ως πνευματική πραγματικότης, ζη εν τω παρόντι, τω μέλλοντι και τω παρελθόντι. Αι αναμνήσεις, αι ανάγκαι και οι πόθοι είναι οι δεσμοί οι συνδέωντες τους ζώντας με τους νεκρούς και τους μέλλοντας να γεννηθούν».

CARLALBERTO GRILLENZONI





ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΜΙΧΑΛΗ ΜΑΝΤΑΚΑ

Τις τελευταίες μέρες του Φεβρουαρίου του '75, στη Ρώμη αρχίζει η δίκη ενός ακροαριστερού ονόματι F. A. LOLLO ο οποίος κατηγορείται ότι σκότωσε τα δύο παιδιά του γραμματέα του M.S.I μέσα στο σπίτι του. Ταραχώδεις συγκεντρώσεις οπαδών της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς πραγματοποιούνται έξω απ' το δικαστικό μέγαρο οι οποίες κορυφώνονται στις 28/2. Αυτή την ημέρα συμπλοκές μεταξύ κομμουνιστών κι εθνικιστών σημειώνονται και γύρω στη μία το μεσημέρι μια ομάδα ακροαριστερών επιτίθεται με μολότωφ στα γραφεία του M.S.I. στην οδό Οκταβιανού, όπου βρίσκονται ελάχιστα άτομα. Οι νέοι του M.S.I. προσπαθούν ν' αμυνθούν. Οι συγκρούσεις μεταφέρονται στο δρόμο πυροβολισμοί ανταλλάσσονται. Κάποιος απ' τους εθνικιστές πέφτει βαριά τραυματισμένος. Πρόκειται για τον Έλληνα φοιτητή Μιχάλη Μάντακα, ο οποίος μεταφέρεται στο νοσοκομείο και γύρω στις 6.30 το απόγευμα πεθαίνει. Στο χώρο που έπεσε κατατίθενται στεφάνια. Στις 3/3 σε νεκρική τελετή για τον Μάντακα, εκφωνεί λόγο ο Αλμιράντε. Τις επόμενες μέρες οι τοίχοι της Ρώμης γεμίζουν με αφίσες και συνθήματα όπως: ο Μίκης ζει, σκοτώσατε τον άνθρωπο όχι την ιδέα.

13 χρόνια μετά, εμείς δεν ξεχάσαμε και δεν ξεχνάμε. Πάνω απ' τον τάφο του συντρόφου μας δε θρηνούμε μόνο ορκιζόμαστε να συνεχίσουμε τον αγώνα. Και νιώθουμε πως κι αυτός βρίσκεται κοντά μας. Γιατί για μας ο Μίκης δεν πέθανε εκείνο το φλεβαριάτικο απόγευμα στην οδό Οκταβιανού στη Ρώμη. Ο Μίκης ζει για πάντα μέσα στις καρδιές μας.

Σύντροφε Μιχάλη Μάντακα, την υπέρτατη ώρα του θριάμβου, όταν θά 'χουμε πάρει το αίμα σου πίσω, εσύ θα είσαι μαζί μας, θα είσαι δίπλα μας και θα είσαι ο πρώτος που θα υψώσει το λάβαρο της ΝΙΚΗΣ.